

பயப்படாமல் இருக்கவே, தண்ணீரில் இறக்கினேன். அப்போதும் இவன் அழவில்லை. உற்சாகமாக இருந்தான் இவனை, நீச்சலில் சாதனை படைக்கும் வகையில் ஏன் உருவாக்கக்கூடாது என்ற யோசனை ஏற்பட்டது.

என் யோசனையை அத்தான் அக்காவிடம் கூறினேன். அவர்களுடைய சம்மதிக்கவே, அன்றே பயிற்சி அளிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன் அப்போது அவனுக்கு ஒரு வயதுகூட ஆகவில்லை.

இருபது நாட்களுக்குள் நன்றாக நீந்தத் தொடங்கினான். தொடர்ந்து மூன்று மாதங்கள் பயிற்சி அளித்தேன். இப்போது தண்ணீரில் நீந்தி, கின்னஸ் சாதனை படைத்து இருக்கிறான் என நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் அருண் பாலாஜி.

விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும் என்பதற்கு முத்தாள் சாட்சியான மகாந்த் கமாலாகர் பற்றி இன்னொரு தகவல்.

இவன், எட்டு மாதத்தில் குறைபாடற்ற பிரசவமாக பிறந்தவன்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

படிக்கோபடை பிரபாகர்

கும்பகோணத்தில் ரெயில் நின்றபோது. விடியற்காலை நான்கு மணி.

கீதா தனது சூட்டேசையும், 'லெதர்' பேக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு இறங்கினாள். பிளாட்பாரத்தில் பரபரப்பில்லை. 'ஸ்பீக்கர்'களில் வெங்கடேச சுப்ரபாதம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

குளிர்காற்று சேலைத் தலைப்பைப் போர்வையாக்கிக்கொள்ளச் செய்தது. விளக்கு வெளிச்சத்தில் தண்டவாளங்கள் மட்டும் தனியாகத் தெரிந்தன. வானம் இன்னும் கறுப்பு உதறத் தொடங்காமல் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தது.

கீதா மெதுவாக பிளாட்பாரத்தில் நடந்தாள்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

மற்றொரு கம்பார்ட்மெண்ட்டில் இருந்து இறங்கியிருந்த சிகப்பு ஸ்வெட்டர் அணிந்த இளைஞன், தன் கால்களுக்கு நடுவில் ரூட்கேசை வைத்துக்கொண்டு சிகரெட் பற்ற வைத்தான்.

அவனைக் கடந்தபோது, மிக வேகமான வெப்பத்துடன் கூடிய அந்த சிகரெட் புகையை கவாசித்தது கிதாவிற்குப் பிடித்திருந்தது.

சாதாரணமாக மற்ற பெண்களுக்கு இருமல் வரவழைக்கிற, குமட்டச் செய்கிற இந்த சிகரெட் புகை அவளுக்கு மட்டும் ரொம்பப் பிடிக்கும்- ரொம்ப நாட்களாகவே.

அப்பா ரகசியமாக சிகரெட் பிடிப்பார். இந்த ஒரு விஷயத்தில் அம்மாவிடம் பயம். அப்பாவின் ரகசிய சிகரெட் தளம் மொட்டைமாடி.

காலையில் 'ஷேவிங்' உபரணங்களுடன் மொட்டைமாடிக்குப் போவார். அந்த நேரம் மொட்டைமாடிக்குச் செல்கிற படிக்களில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டால் சிகரெட் காற்றை கவாசிக்கலாம்.

கிதா கவாசித்திருக்கிறாள் பலமுறை.

மகேந்திரன் சிகரெட் பற்றவைக்கும்போது, புகையை தன் முகத்தில் வெளியேற்றுமாறு சொல்லி இருக்கிறாள்.

"இதென்ன சின்ன சின்ன ஆசையா? செலவே இல்லாம சிகரெட் பிடிக்கும் திட்டமா? ரொம்ப ஆசையா இருந்தா ஒரு இழுப்பு இழுத்துப் பாரேன்."

"பார்த்துட்டேனே. நானே புகைக்கிறது எனக்குப் பிடிக்கலை, மகி. ஆனா, சிகரெட் புகை பிடிக்குது."

"இன்னும் என்ன என்ன வாசனை பிடிக்கும்?"

"கிராமத்தில் மழை பேயஞ்சு மறுநாள் காலையில் வற்ற மண்வாசனை, பக்கத்து வீட்டு ஜன்னல் வழியா வற்ற சாம்பிராணி வாசனை, பெட்ரோல் வாசனை, அவிச்ச திலக்கடலையை உடைக்கிறப்ப வற்ற வாசனை, நீ போடற 'செண்ட்' வாசனை."

"போதும்- இவ்வளவு வாசனை உனக்குப் பிடிக்குது. ஆனா, நீ ஏன் செண்ட் 'பூஸ்' பன்றதில்லை கிதா?"

"நியாயமான கேள்வி. எனக்கே பதில் தெரியலை, மகி. இந்த

வாசனையை எல்லாம் ரசிப்பேன். ஆனா, 'செண்ட்' வாங்கி ஸ்பிரே பண்ணிக்கணும்னு எனக்கு தோணுறதே இல்லை."

"சரி, நீ சொல்லிட்டே என்னைக் கேக்கமாட்டியா?"

"என்ன கேக்கணும்?"

"உங்களுக்கு என்ன வாசனை பிடிக்கும்னு கேளு."

"சொல்லுங்க"

"உன் வாசனை..."

"படவா ராஸ்கல்!"

"ஏய்... காது! காது! விட்டுடும்மா. அதை வச்சதான் எனக்குத் தொழிலே நடக்குது. நிஜமாதான் சொல்றேன். ஒவ்வொரு பொண்ணுக்கும் ஒரு வாசனை உண்டு, கிதா ஏன் முறைக்கிறே?"

"எத்தனை பேரை வாசனை பிடிச்சிருக்கிறே?"

"யம்மாடி... நான் படிச்சது கோ-எஜு-கேஷன் காலேஜ். வேலை பார்க்கிற டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சல் பெண் டெலிபோன் ஆபரேட்டர்களும் உண்டு. மெனக்கெட்டு போய் வாசனை பிடிக்கணும்னு அவசியம் இல்லை. தானா வீகம்."

"வீகம்... வீகம்... நாளைவிலேர்த்து மூக்குல 'விளிப்' மாட்டிக்கிட்டுப் போங்க."

கிதா ரெயிலிலே நிலையத்தில் இருந்து பயணிகளின் ஓய்வறைக்கு வந்து, ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டாள். அவளைத் தவிர ஏழெட்டு பேர் சிதறி அமர்ந்து, சிலர் உட்கார்ந்த நிலையிலேயே உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மின்விசிறி உச்சவேகத்தில் சுழன்று, மேலும் குளிர வைத்துக்கொண்டிருந்தது. மின்விசிறியை அணைத்தால் தேவலாம் போலிருந்தது.

எழுந்து சென்று அணைத்தால் யாராவது 'ஏன் அணைக்கிறீங்க, இருக்கட்டும்' என்று சொல்வார்களே என்று தயக்கமாக இருந்தது மின்விசிறியின் காற்று தீண்டும் தூரத்தில் இருந்து விலகி, வேறு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு மணி பார்த்தாள். 4.05.

ஐந்து நிமிடங்கள்தானா ஆகியிருக்கிறது? இன்னும் இரண்டு மணி நேரங்களாவது இந்த ஓய்வறையில் நேரத்தைக் கடத்தியாக வேண்டும்.

ஆறு மணிக்கு மேல் ரிக்ஷா பிடித்து, மணிமேகலை வீட்டிதழு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

போவதுதான்... நான் கு மணி என்பது அகாலம். இப்போது போய் கதவை கட்டி, விடியற்காலை ஆழ்ந்த உறக்கத்தைக் கலைப்பதென்ற அநாகரிகம் தவிர, இன்னும் இருட்டு விலகாத இந்த நேரத்தில் தனியாக 'ரிக்ஷா'வில் போவதும் சரியில்லை.

திடீரென்று நான் உதட்டுக்குள் எழுந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். சூதா.

நான் எதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டும்? நான்தான் இப்போது விடுவிலக்காயிற்றே. அதிர்ச்சியும், பிரமிப்பும், பயமும் முதலாவதே மட்டும்தான் பிரமாண்டமாகத் தெரியும். மகேந்திரன் கிணைவு வந்தது.

கண்ணங்குழி குழி விழ சிரிக்கும் மகேந்திரன், பொதுவாக அப்படி ஆண்களுக்கு அமைவதில்லை. எக்கச்சக்கமாக சிகரெட் பிடித்துக் கொள்ளுங்களில் பள்ளத்தாக்கே விழுமேயொழிய, சிரித்தால் மட்டும் குழி விழுவது ரொம்ப அபூர்வம்.

"மதி, என்னுடைய சந்தேகம்."

"என்ன?"

"சிரிச்சா கண்ணத்தில் குழி விழுதுங்கறதாலேயே அடிக்கடி நீங்க சிரிக்கிறீர்களோன்னு எனக்கு சந்தேகம்?"

"ஓகோ... எனக்குக்கூடத்தான் ஒரு சந்தேகம் உண்டு."

"என்ன அது?"

"சரியா இருக்கிற சேலை அடிக்கடி சரி செஞ்சிக்கிறது எதுக்காகன்னு ஒரு சந்தேகம்."

"உதைபடுவீங்க! பண்பாடாக பேசணும்."

"உன்னை ஒண்ணு கேக்கறேன். அறிமுகமில்லாத யாரோ ஒருத்தர் திடீர்னு வீட்டுக்கு வரப்ப, நான் அவசர அவசரமா சட்டை எடுத்து மாட்டிக்கிறேனே, எதுக்கு? ஒரு பண்பாட்டுக்காக. அதுவே வீட்ல ஏங்கப்பா, அம்மா, தங்கை, அக்கா இத்தனை பேர் இருந்தாலும் சட்டை போடாம கைலி மட்டும் கட்டிக்கிட்டு, படுத்து புத்தகம் படிக்கிறேன்."

இது 'மஸன்சி' இல்லைன்னு அர்த்தமா? உரிமை. இது என் வீடு! இவங்க என் உறவுங்க! இங்கே 'மஸன்சி' பார்க்க வேண்டியதில்லைன்னு அர்த்தம். உன்னை யாரோவா நான் நினைக்க விரும்பலை, சீதா. நீ 'மை கேர்ஸ்!' எனக்கே

எனக்குச் சொந்தமானவ. எனக்கு உரிமையுள்ளவ. உன்விட்ட நான் எந்த உரிமை வேணும்னாலும் எடுத்துக்கலாம். எப்படி வேணாலும் பேசலாம். அதே மாதிரிதான் நீயும் இருக்கணும்னு நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நமக்குள்ளே போலி மரியாதையோ, சம்பிரதாயமோ கூடாதம்மா."

பேசிப் பேசியே தெலுழ வைப்பார். மனசை அப்படியே உருக வைப்பவர். பஞ்சத் துண்டால் உடம்புக்கு ஒத்தம் கொடுப்பது போல மனக்கு மகியின் வார்த்தைகள்.

மதி, இந்த பெரிய அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக்கொள்வாரா?

சீதாவின் கண்களில் கண்ணீர் துளிக்க... யாராவது தன்னைப் பார்க்கிறார்களா? என்று கவனித்து அவசரமாகத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

ஒரு முடிவு எடுத்தபிறகு மனதை அலைபாயவிடுவது அபத்தம் என்று பட்டது. நன் மனதை திசை திருப்பவேண்டிய அவசியம் உணர்ந்த சீதா, தோல்பையிலிருந்து அந்த நாவலை எடுத்துக்கொண்டாள்.

மங்களம் விழித்துக்கொண்டு கதவில்லாத அலமாரியில் இருந்த டைம்பீஸில் கண்களைக் குறுக்கி நேரம் பார்த்தாள். 5.35 என்று தெரிந்தது ஜன்னல் வழியாக மங்கலான வெளிச்சம் வந்தது.

தன் வயிற்றின் மேல் போட்டிருந்த தன் மூன்றாவது மகன் கனிதாவின் கையை எடுத்து வைத்துவிட்டு எழுந்தாள். கனிதா அருகில் படுத்திருந்த பரிமளாவின் முழங்கால்வரை ஏறியிருந்த பாவாடையை இறக்கிவிட்டுவிட்டு, கையூன்றி எழுந்துகொண்டாள்.

வாசல் கதவருகில் இருந்த ஜன்னலில் உள்பக்கம் கட்டி வைத்திருந்த மஞ்சள் துணிப்பையில் போடப்பட்டிருந்த இரண்டு அரை லிட்டர் பால் பாக்கெட்டுகளை முயல்குட்டிகளை காது பிடித்துத் தூக்குவது போல தூக்கிக்கொண்டு, கதவடியில் கிடந்த நாளிதழை எடுத்து மேடை மேல் வைத்தாள். வீட்டின் பின்கதவைத் திறக்கப் போனவள் திகைத்தாள்.

உன்புறம் தாழ்ப்பான் நீக்கப்பட்டு இரட்டைக் கதவுகளும் வெறுமனே சாத்தப்பட்டிருந்தன.

அட! இன்றைக்கு கீதா இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்து விட்டாளா?

கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு பின்புறம் வந்தாள். குளியல் அறை கதவு திறந்திருந்தது. வீட்டுக்குள் வந்து கீதாவின் தனியறைக்குள் பார்த்தாள். கட்டில் காவியாக இருந்தது. குழப்பம் ஏற்பட்டது. பரபரவென்று வீட்டின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் சென்று தேடிவிட்டு, ஹாலில் ஒற்றைக்கட்டில் போட்டு உறங்கிக்கொண்டிருந்த தன் கணவனைத் தொட்டு எழுப்பினாள்.

"என்னங்க, கீதா காலையில் சீக்கிரமா எங்கேயாவது போகணுமென்று உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு இருந்தாளா? அப்படிப் போனாலும், கதவைச் சாத்திக்கம்மா என்று என்னை எழுப்பி சொல்லிட்டுத்தானே போவா?"

ராமநாதன் தூக்கக் கலக்கத்துடன் எழுந்து அமர்ந்தார்.

"என்னடி உனக்குள்ளேயே புலம்புகிறே?"

"கீதா எங்கேனோ கேட்டேன்" என்றான், மங்கனம்.

"என்ன கேள்வி இது, தாங்கிட்டு இருப்பா."

"வீடு புரா பார்த்துட்டேன்... காணலைங்க!"

"என்னடி உளர்றே? சின்ன பாப்பாவா அவ? குளிச்சிக் கிட்டிருக்கப்போறா! மணி என்ன ஆகுது?"

"ஆறாகப் போகுதுங்க. குளியில் அறையில் அவ இல்லை."

ராமநாதன் தன் முதுகுக்கு அடியில் நகங்கிப் போயிருந்த சிகப்புதுண்டை உதறிதோளில் போட்டுக்கொண்டு, "சொல்லாம கொள்ளாம காலையில் எத்திரிச்சி எங்கடி போயிடப்போறா - கூச்சல் போடுற நீ மொட்டைமாடியில் பார்த்தியா?" என்றார், கீதாவின் அறைக்கு நடந்தபடி.

"பார்த்துட்டேங்க."

கீதாவின் அறைக்குள் வந்த ராமநாதன், கட்டிலில் இரண்டு தலையணைகள் நடுவில் செருகி வைக்கப்பட்டு - காற்றில் படபடக்கும் காகிதத்தைக் கவனித்தார்.

"என்ன எழவுடி இது?" பதறும் இதயத்துடன் எடுத்து

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

வாய்விட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

"அன்புள்ள அப்பா, அம்மா அவர்களுக்கு உங்கள் மகள் கீதா எழுதியது. எனக்குக் கொஞ்ச நாட்களாகவே இந்த வாழ்க்கையில் பிடிப்பு இல்லை. என் மனம் நிம்மதிக்காகத் தனித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒரு ஒட்டுதல் இல்லாமல் என் நிமிடங் கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. எனக்கு உலக இல்லற வாழ்வின் மேல் ஆர்வம் குறைந்துபோனது. என் மனம் தேடும் அமைதி அதில் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று நம்பினேன். மற்ற உயிர்களுக்கு சேவை செய்து கயநலமில்லாமல் வாழ்கிற ஒரு துறவு வாழ்க்கை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

நான் இதை வீட்டில் சொல்லி உங்களிடமெல்லாம் அனுமதி வாங்குவதென்பது நடக்காது. கேலி செய்வீர்கள். யாரும் சம்மதிக்க மாட்டீர்கள். ஆகவே, சொல்லாமல் திடீரென்று புறப்படுகிறேன். வடஇந்தியாவிற்குச் செல்லும் திட்டத்துடன் புறப்படுகிறேன். என் மிச்ச காலத்தை சேவை செய்து கழிக்க முடிவெடுத்துவிட்டேன். என்னை தயவு செய்து தேடவேண்டாம். என்றாவது ஒரு நாள் என் மனம் விரும்பினால் நான் உங்களை எல்லாம் பார்க்கத் திரும்பி வருவேன்.

இப்படிக்கு,

உங்கள் அன்பு மகள் கீதா."

கடைசி வரிகளைப் படிக்கும்போது ராமநாதனின் குரல் நடுங்கியது. கடிதத்தைப் பிடித்திருந்த கைகள் மெதுவாக நடுங்க, திரும்பி தன் மனைவினைப் பார்த்தார்.

மங்கனம் ஏற்கெனவே அதிர்ச்சியில் ஸ்தம்பித்துப்போய் நின்றுிருந்தான். அவன் முகம் வெளிநிப் போயிருந்தது.

"என்னடி கூத்து இது?" என்றார், ராமநாதன்.

"எனக்கு எதுவும் புரியலைங்க. ஏதாச்சும் விளையாட்டு பண்ணுறாளா என்ன?"

"இப்படி எல்லாம் விளையாடுவாளா அவ?"

"சாமியாரா போற அளவுக்கு திடீர்னு எப்படிங்க விரக்தி வரும்?"

"அதான் நானும் கேக்கறேன். இல்லறத்தில் ஆர்வமில்லாம ளானிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

எப்படி அந்த மகேந்திரனை 'லல்' பண்ணினா? எப்படி அவனை வீட்டுக்கு எதிரியமா அழைச்சுட்டு வந்து அறிமுகப்படுத்தினா? நாம் ஏதாச்சும் எதிர்ப்பு சொன்னோமா? படிச்சவ, வேலைக்குப் போறவ, தன் மனசுக்குப் பிடிச்ச ஒரு தல்ல பையனை தேடிக்கிட்டான்னு ரொம்ப தாராள மனசோட இந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கிட்டு அவங்க கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் சொன்னோமா இல்லையா?"

"அன்னைக்கு என்ன குதிகுதிச்சா? எல்லாரும் வந்தே ஆகணும்னு ஒட்டலுக்கு கூட்டிக்கிட்டுப் போய், கடற்கரைக்கு கூட்டிக்கிட்டுப் போய் எவ்வளவு உற்சாகமா இருந்தா!"

"திடுதிப்புன்னு வாழ்க்கையில் பிடிப்பில்லாம எப்படிப் போகும்?"

"ஏங்க!"

"என்ன?"

"ஒருவேளை அந்தத் தம்பி ஏதாச்சும் அதிர்ச்சியடைகிற மாதிரி சொல்லி இருக்குமா? அதனால் இப்படி..."

ராமநாதன் அந்தக் கடிதத்தை மடக்கி, தனது இடுப்பில் செருகிக் கொண்டார். வேட்டியை மடக்கிக் கட்டிக்கொண்டார்.

"நான் முதல்ல அவனைப் பார்த்துப் பேசிட்டு வந்துடுறேன். குழந்தைங்க எத்திரிச்சா எதுவும் உளறி வைக்காதே. கீதா அவனோட ஆபீசுக்கு சீக்கிரமாகவே புறப்பட்டுப் போயிட்டான்னு சொல்லி வை. எதிரியமா இரு உம்பொண்ணு எங்கேயும் போயிருக்கமாட்டா. நான் என்ன, ஏதுன்னு தெரிஞ் சுக்கிட்டு வந்துடறேன்."

வீட்டுக்குள் இருந்த சைக்கிளை படி இறக்கினார். செருப்புக்கூட போட்டுக்கொள்ளாமல் மிதிக்கத் தொடங்கினார், ராமநாதன்.

மகேந்திரனின் வீட்டு வாசலில் சைக்கிளை நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் போட்டதும், அந்த சத்தத்தில் நிமிர்ந்த மகேந்திரன், செய்தித்தாளை மடக்கிக்கொண்டு வாசலுக்கே வந்துவிட்டான்.

"வாங்க சார்... என்ன காலையிலேயே இப்படி..."

"தம்பி... கொஞ்சம் என்னோடு வாங்க!"

"சட்டை போட்டுக்கிட்டு வந்துட்டுமா?"

"பரவாயில்லை, சும்மா வாங்க. கொஞ்சம் தள்ளி நின்னுக்க

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

லாம். உங்க வீட்டுக்குத் தெரியாம ஒரு முக்கிய விஷயம் உடனே பேசியாகணும்."

சாலையில் சற்று தூரம் ஒரு ஓரமாக நின்று நெய்வித்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்து, "படிங்க" என்றான்.

அவசரமாகப் படித்த மகேந்திரன், "என்ன சார் இது?" என்றான், பதட்டமாக.

"என் மனைவி காலையில் எத்திரிச்சிப் பார்த்து உங்க கைலைக் கதவு நிறந்திருக்கு. கீதாவைக் காணலை. என்ன சொப்பினா, அவ அறையில் தலையணைக்கு அடியில் இருந்து இருந்து அதான் உங்களை விபரம் கேட்கலாம்னு நான் வந்தேன்."

"எனக்கு எதுவுமே புரியலையே சார். உங்க கடிதம்தான் ஒரு வரிக்குக்கூட அர்த்தம் புரியலை. என்னுடைய பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு இப்படி புறப்பட்டுப் போறது?"

"இந்த கடிதம் ஒரு விளையாட்டா இருந்தா மிழச்சி என். ஆனா, ஆனைக் காணோமே இப்படி எல்லாம் விளையாடுகிறவ இல்லையே அவ..."

"வீட்ல எதாவது சண்டையா? யாராவது இடவீட்களா அவனை?"

"சரியாப்போச்சு. உங்க ரெண்டு பேருக்குள்ள ஏதாச்சும் சண்டை வந்திருக்குமோன்னு நான் நினைச்சுக்கிட்டு வந்தா. நீங்க என்னைக் கேக்கறீங்க. தம்பி, எங்க நான் மறையலையே யாரும் பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டினதில்லை. நான் வீட்டுல படிச்சி பர்ஸ்ட்டா வந்தவ. எனக்கு அந்த நேரம் பரவலையே பெரிய பெருமை. வீட்ல எந்த முடிவு எடுக்கவும் வேலை கலந்துக்காம எடுக்கிறதில்லை. அவசரம் இல்லாமலா மாதிரிதான் நடத்தறோம்."

தன் சொரசொரப்பான கன்னத்தை மட்டும் எப்படி கவலைபுடன் யோசித்தான், மகேந்திரன்.

"ஒரு வாரமா அவ 'முடு' சரியில்லாம இருந்தா சார். எங்கிட்ட வழக்கம்போல கலகலப்பா பேசலை. தினம் மூன்று மை போன் செய்றவ ஒரு தடவை கூட செய்யலை. நாளைதான் ராஜா ராஜி போன் செஞ்சேன். ஏன் 'டல்' அடிக்கிறேன். வீட்டுக்குச் சரியான பதில் சொல்லாம சமாவிச்சா. அங்குக்கு உடம்பு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

ஏதோ சரியில்லைன்னுதான் நான் நினைச்சிக்கிட்டிருந்தேன்."

"இப்ப என்ன செய்யறது தம்பி! எனக்கு வெட வெடங்குது. வயகப் பொண்ணு இப்படி கடிதம் எழுதி வச்சிட்டு காணாமப் போயிட்டா எப்படி இருக்கும்? அவ அம்மா உயிரோட்டமே இல்லாம பொம்மை மாதிரி ஆயிட்டா."

"சார், தங்க வீட்டுக்குப் போங்க! உங்களைவிட எனக்கு பத்து மடங்கு அதிர்ச்சியா இருக்கு. குனிச்சிட்டு சட்னை போட்டுக் கிட்டு வந்து நேன். ஏதோ கோபம்னு நினைக்கிறேன். அவனே திரும்பி வந்துடுவான்னுதான் நம்புறேன். பார்க்கலாம். என்ன செய்யலாமனு யோசிக்கலாம்" என்று மகேந்திரன் ஆறுதலாகப் பேசினாலும், அவன் குரல் பலமிழந்து நைத்து போயிருந்தது.

3

குனித்து, உடுத்தி, டிபன் - காப்பி குடித்து, ஊரல் நாற்காலியில் அமர்ந்து டி.வி. பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், திதா.

வாசகஸ்தவக் கணவனின் ஸ்கட்டா பூர்ப்பட்டுச் சென்றதும் உன்னோ வந்து கதவை சாத்தினான், மணிமேகலை. டெலிவிஷனை அலுவலத்துவிட்டு, திதாவின் அருகில் அமர்ந்துகொண்டு அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

"இப்ப சொல்லு" என்றான்.

"என்ன சொல்லணும் மணிமேகலை?"

"திடீர்னு என்னைப் பார்க்கணும் மாதிரி இருந்ததால் லீவு போட்டுட்டு புறப்பட்டு வந்ததா சொன்னியே, அது பெரிய இப்ப நிஜத்தை சொல்லுன்னு கேட்டேன்."

"நான் நிஜத்தைத்தான்..."

"ஏய்! போதும்டி... உன் முகமே காட்டிக் கொடுத்துடுச்சி. என் புகுஷனும் ஆபீசுக்குப் போயிட்டார். நாம மட்டும்தானே இருக்கோம். சொல்லு... என்ன விஷயம்? ஏதாச்சும் பிரச்சினையா?"

திதா சில விநாடிகள் மணிமேகலையைப் பார்த்தான்.

"மணிமேகலை, எனக்கு உன்னோட உதவி வேணும்."

"என்ன, சொல்லு."

18

ரணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

"கும்பகோணத்தில் விரிந்தவ பன்னிக்கடம் இருக்குதில்லையா? அங்கே இருக்கிற சிஸ்டர் ஆரோக்கியமீனி எனக்குப் பழக்கம். அவங்களைப் பார்த்து அந்தப் பன்னிக்கடத்தில் டிச்சரா வேலையில் சேரப்போறேன்."

"என்ன சொல்றே நீ? இப்ப பார்த்துக்கிட்டிருக்கிற வேலை?"

"இங்கேயிருந்து ராஜினாமா செய்து, தபால் அனுப்பப் போறேன்."

"ஏன்?"

"சில காரணங்கள். இப்போ என்னைக் கேக்காதே. சொல்ல ஆரம்பிச்சா மூடு போயிடும். எதரியம் போயிடும். நான் நிலைகுலைந்து போவேன். நானே யறுபடி நினைச்சிப் பார்க்க விரும்பாத சில விஷயங்களை என் வாயாலேயே சொல்றதை விரும்பலை. சத்தர்ப்பம் வற்றப்ப நானே சொல்றேன். எல்லாம் சொல்றேன். கொஞ்ச தான் வேணும், என் மனசு 'செட்டில்' ஆகறதுக்கு."

"அப்படின்னா இனிமே நீ..."

"கும்பகோணத்திலேயேதான் இருக்கப் போறேன். பயந்துடாதே. உன் வீட்டையே 'டேரா' அடிச்சிடமாட்டேன். ஒரு சின்ன தனி 'போர்ஷன்' வாடகைக்கு தேடிக்கிற வரைக்கும் உன் வீட்ல தங்கிக்கிறேன். நானைக்கே இடம் கிடைச்சிட்டா போயிடுவேன்."

"என்னடி நீ - என்னை வேத்து ஆன் மாதிரி நினைச்சிப் பேசுறே?"

"இல்லை, நடைமுறையைப் பேசுறேன். உன் புகுஷனோடு நீ குடித்தனம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கிற இந்த வீட்ல, நீதான் என்னை தொடர்ந்து தங்க சொல்ல முடியுமா? இல்லை நான்தான் அப்படி தங்கறது நியாயமா இருக்குமா?"

"இதைத்தான் உதவின்னு சொன்னியா?"

"இல்லை. நான் இங்கே கும்பகோணத்தில் இருக்கேன்னு எங்க வீட்டுக்கோ, என் சம்பந்தப்பட்ட யாருக்குமோ நீ தெரியப்படுத்திடாம இருக்கணும்! இதுதான் நீ எனக்கு செய்யவேண்டிய உதவி."

"திதா, எனக்கு எதுவும் புரியலை. வீட்ல கோவிச்சுக்கிட்டே"

ரணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

19

புறப்பட்டு வந்திருக்கியா?"

"பிளீஸ்... என்னை எதுவும் கேக்காம இரேன். இப்ப நான் எதாவது பதில் சொல்லித்தான் ஆகணும்னா, பொய்தான் சொல்லணும். இப்ப சொல்ற பொய்யான பதில் வேணுமா, இல்லை கொஞ்ச நான் கழிச்ச நிதானமா சொல்லப்போற உண்மையான பதில் வேணுமா?"

"சரிம்மா... உன்னை எதுவும் கேக்கலை. நீயா சொல்றப்போ சொல்லு. இல்லை, சொல்லாமலேயே இருந்தாலும் சரி, ஒரு வாரமாச்சும் இங்கே இரு. பக்கத்திலேயே உனக்கு 'போர்ஷன்' பிடிச்சித் தர்றேன். சரிதானா?" என்று கீதாவின் தாடையில் இரண்டு கைகளையும் வைத்து நிமிர்த்திக் கேட்ட மணிமேகலை, "எந்த பிரச்சினையா இருந்தாலும் சரி, மனசை மட்டும் தளரவிட்டுடாதே கீதா" என்றாள்.

"அதனால்தான் இந்த முடிவு. மனசை தளரவிட்டிருந்தா உனக்கு எங்க வீட்லேர்ந்து, மூலையில் கறுப்பு முக்கோணம் போட்ட கருமாதி கார்டு தபால்ல வந்திருக்கும்" என்று விரக்தியாகச் சிரித்தாள் கீதா.

அந்தப் பூங்காவின் சிமெண்டு பெஞ்சில் மல்லாக்கப்படுத்து மரங்களின் கிளைகளின் ஊடே அங்கங்கே தெரிந்த நீலவானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், மகேந்திரன்.

மரத்தில் இருந்த மஞ்சள் மலர்கள் அவன் மேல் உதிர்த்துகொண்டிருந்தன. அவன் முகத்தில் ஒரு பூ விழ, அதை அவன் கை எடுத்துப்போட வில்லை. அதுவாக கன்னமேட்டில் நகர்ந்து, கீழே விழுந்தது.

மகேந்திரன் முகத்தில் 15 நாள் தாடியிருந்தது. குழி விழும் கன்னங்களைக் காணோம். சிந்தனை வற்றிப்போயிருந்தது.

"கீதா! நீ எங்கே இருக்கிறாய்? உன்னைப் பார்த்து பதினைந்து நாட்களாகிவிட்டன. நடந்ததெல்லாம் உண்மைதானா? இல்லை இது கனவு என்று என்னைத் தட்டியெழுப்பி யாராவது சொல்லமாட்டார்களா என்று நான் ஏங்குகிறேன் கீதா.

நீ உன் வீட்டில் எழுதி வைத்துச் சென்ற கடிதமும் எனக்குப் புரியவில்லை. பிறகு, மெசையில் இருந்தது என்று உன் அப்பா என்னிடம் தந்த- நீ எனக்கு எழுதின கடிதமும் புரியவில்லை.

"அன்புள்ள மகி, என்னைத் தவறாக நினைக்காதீர்கள். எனக்கு இல்லற வாழ்வில் திடீரென நாட்டம் அலுந்து போய் விட்டது. நான் எந்த ஆசாபாசங்களுக்கும் கட்டுப்படாமல் ஒரு துறவு வரழ்க்கை வாழ விரும்பி, என் வீட்டைவிட்டு, இந்த ஊரைவிட்டுப் போகிறேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மறந்துவிடுங்கள். என்னையே நினைத்துக்கொண்டிருக்காமல் ஒரு நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்து திருமணம் செய்துகொள்ளுங்கள். என்னைத் தேடவோ, சத்திக்கவோ முயற்சிக்க வேண்டாம்."

எவ்வளவு ரத்தினச் சுருக்கமாக உறவை வார்த்தைகளால் சுத்தரித்துவிட்டு போய்விட்டாய் நீ!

கீதா, துறவு வாழ்க்கைக்கான வயதா உன் வயது? உன் வளர்ப்புச் சூழ்நிலையும் அப்படி இல்லையே. என்னோடு பழுவை இந்த நான்கு ஆண்டுகளில் ஒருமுறைகூட இப்படி ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி நீ பேசியதே இல்லையே?

அதெப்படி திடீரென்று துறவுகொள்ள ஆசை வரும்? என்ன ஒரு முரண்பாடு! துறவு என்பதே ஆசையில்லாமல் இருத்தல்! துறவு வாழ்வு வாழ ஆசைப்படுவதும் ஒரு ஆசையில்லையா?

எப்படி உனக்கு இந்த சிந்தனை வர சாத்தியம்? என்னோடு எவ்வளவு தூரம் நெருக்கமாகப் பழகி இருக்கிறாய் நீ! எத்தனை எத்தனை சந்திப்புகள்! எத்தனை எத்தனை சம்பவங்கள்!

"கண்ணை மூடிக்கங்களேன் மகி..."

"எதுக்கு?"

"அட! மூடிக்கங்களேன், சொல்றேன்."

"சரி."

"கையை நீட்டுங்க மகி!"

"நீட்டியாச்சு."

"ம்... இப்ப திறங்க!"

"ஏய்... வாட்ச்?"

"வாங்கினேன். இதே மாடல் கடையில் எழுநூறு ரூபா. நான்

நூத்திப்பத்து ரூபாய்க்கு வாங்கினேன்."

"உள்ளே மிஷின் இருக்கா?"

"இந்தக் கிண்டல் வேணாம். நூற்பதுல ஆரம்பிச்ச ஏல நானும், இன்னொருத்தரும் பத்து பத்து ரூபாயா ஏத்திக்கிட வந்து நூத்திப்பத்துக்கு வந்து முடிஞ்சது."

"ஏலமா?"

"ஆமாம். அப்பா வீட்டுக்கு ஒரு பழைய மேசை வாங்கணும் சொன்னார். ஏல கம்பெனி போய் மேசை ஏலத்தில் எடுத்தோம் அப்போ இந்த 'வாட்ச்' ஏலத்துக்கு வந்தது. நான் வாங்கிட்டேன்."

"எதுக்கு இப்போ வாட்ச்?"

"நான் விரும்பினேன்."

"என்கிட்டதான் இருக்கே?"

"நான் வாங்கிக் கொடுத்ததுக்கு ஒரு தனி மதிப்பு இல்லையா இதை ஒருநாள் கட்டிக்கங்க. அதை ஒருநாள் கட்டிக்கங்க."

"உன்னோட உணர்வுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். ஆனா இனிமே எனக்கு ஏதாச்சும் வாங்கித் தர்றதா இருந்தா எனக்கு என்ன வேணும்னு கேட்டுட்டு வாங்கு கிதா."

"இந்த 'வாட்ச்' பிடிக்கலையா மகி?"

"அய்யோ! அதுக்கில்லைம்மா. எவ்வளவு ஆசையா நீ வாங்க இருக்கே எனக்கு திருப்திதான். ஆனா, என்ன இருந்தாலும் இது எவனோ கட்டிக்கிட்டிருந்த பழைய 'வாட்ச்'தானே?"

"சாரி மகி. ஒரு புது 'வாட்ச்' வாங்கித் தர்ற அளவுக்கு என்கிட்ட காக இல்லை. அதனாலதான், சாரி... வெரி வெரி சாரி! இந்த விஷயம் எனக்கு 'ஸ்ட்ரைக்' ஆகவே இல்லை. காதலனுக்கு தர்றப்ப யாராச்சும் பயன்படுத்தினதை வாங்கித் தருவாங்களா? நான் மடத்தனம் பண்ணிட்டேன்."

"சரி விடு."

"இதை விடுறதா இல்லை. ஆறு மாதம் பொறுத்துக்கங்க மகி. மாசா மாசம் என் சம்பளத்திலேர்ந்து சேமிச்சி, ஆறே மாசத்தில் உங்களுக்கு ஒரு புது 'வாட்ச்' வாங்கித் தர்றேன். உங்களையும் கடைக்கு அழைச்சுட்டுப்போய் உங்களுக்குப் பிடிச்ச ரகத்தில் வாங்கித் தர்றேன்."

"பரவாயில்லை கிதா. கேட்டேனா நான்?"

"நீங்க கேக்கலை. என் கைபால் வாங்கித் தந்த 'வாட்ச்'ல நீங்க தேரம் பார்த்தா எனக்கு அதில் சந்தோஷம்."

"அப்படின்னா வாங்கித் தா. கால்ல, கழுத்தில் வேணும்னா லும் கட்டிக்கிறேன்."

இதே பூங்காவில் இதே சிமெண்டு பெஞ்சில்தான். சொன்னபடி ஆறு மாதம் ஆறித்து வாங்கிய புதிய ஷட்காரத்தைக் கையில் கட்டிவிட்டாய். கட்டிவிட்டு நான் கேட்காமலேயே கைக்கு முத்தம் கொடுத்தாய். உன்னை என் மார்பில் சரித்துக் கொண்டேன். சிணுங்காமல், விலகாமல் இருந்தாய்.

"ஏய்! என்னாச்சு? 'சரி'ன்னு சொல்லிட்டு விலகிடுவியே வழக்கமா?"

"என்னைக்காச்சும் ஒருநாள் உன்மையா இருக்கலாமே. போலித்தனமில்லாம."

"புரியலை."

"நீங்கதானே சொன்னீங்க, நமக்குள்ளே சம்பிரதாயம் கூடாது. நாகரீகம் பார்க்க வேண்டியதும் இல்லைன்னு நீங்க என்னை அணைக்கிறது உடம்புக்கு மட்டும் இல்லை, மனக்கூடும் இதமா இருக்கு. உங்ககிட்ட நான் எதுக்கு நாகரீகம் பார்க்கணும்?" என்று கேட்டு இன்னும் இறுக்கமாக என்னை அணைத்துக்கொண்டாய்! அப்படிப்பட்ட நீயா இப்படி திடீரென்று எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டுப் புறப்பட்டாய்? கிதா, என்னால் எதையும் தம்ப முடியவில்லை. உன்னைத் தேட எடுத்துக்கொண்ட அத்தனை முயற்சிகளிலும் தோல்வியைச் சந்தித்து துவண்டுபோயிருக்கிறேன், நான்.

ஆனால், முயற்சியை விடப்போவதில்லை. உன்னைத் தேடத்தான் போகிறேன். பேசத்தான் போகிறேன். உன்மையான காரணத்தைச் சொல் என்று கேட்கத்தான் போகிறேன்.

உன்னை மனதால் மனம் செய்துகொண்டுவிட்ட பிறகு, என்னைப் போய் யாரையாவது திருமனம் செய்துகொள் என்று சொல்லும் பைத்தியக்காரத்தனம் உனக்கு எப்படி ஏற்பட்டது என்று கேட்டே ஆகவேண்டும்.

பூங்காவின் சிமெண்டு பெஞ்சிலிருந்து எழுந்த மனேஜர்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு நிதானமாக நடந்து போனான்.

LD ஸ்த நிதானமாகப் பெய்துகொண்டு இருந்தது. காற்று இல்லாமல் பெய்கிற சிரான மழை. சேலையை சற்றே ஒரு கையால் தூக்கிப் பிடித்தபடி, மறுகையில் குடைபுடன நடந்தான், கீதா.

5 கணுக்கால் வரை 'தில்'லென்று தண்ணீர் புரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சாவை வெறிச்சோடி கிடக்க- எல்லா கடைகளின் வாசல்களிலும் மழைக்கு ஒதுங்கின, குடை இல்லாத அல்லது அதை எடுத்துவராத மக்கள் நின்றுகொண்டு இருந்தார்கள்.

நல்லவேளை, பாளரி முடித்துத் தழத்தைகள் எல்லாம் 'ரிஷ்வா' விலும், வேளிலும் ஏறி புறப்பட்டு சென்ற பிறகு மனமே ஆரம்பித்தது இல்லை என்றால் எல்லா குழந்தைகளையும் நனையாமல் ஏற்ற அணுப்பிவிட்டு பிறகுதான் புறப்பட்டிருக்க முடியும்.

வீட்டிற்குப் போக வேண்டும் என்று பெரிதாக துடிப்பு எதுவும் இல்லை. அங்கே யார் காத்திருக்கிறார்கள் இவளுக்கு? இவள் மழையில் நனைந்து இருப்பாளோ என்று யார் கவலைப்படப் போகிறார்கள்?

ஆனால், அவளுக்கு அந்த வீடு பிடித்திருக்கிறது. சுற்றிலும் பத்தடி தோட்டத்துடன் கூடிய சிறிய தனி வீடு. மாடியில் ஒரு 'போர்ஷன்', கீழே ஒரு 'போர்ஷன்'. இரண்டு போர்ஷனுமே காலியாகத்தான் இருக்கலாம்.

கிதா, கிழ்போர்ஷனை தேர்வு செய்துகொண்டான். ஆயிரம் ரூபாய் வாடகை, ஒரே ஒரு பதிகைகை அறை, ஒரு ஹால், சமையலறை, குளியலறை, போதுமே.

பள்ளிக்கு நுந்தி சென்றுவிட முடிவிற தூரத்தில் அமைந்ததில் அவளுக்கு மற்றொரு மகிழ்ச்சி. அந்த வீட்டின் பின்புறத்தில் இருந்து பார்க்க கோவில் கோபுரம் தெரியும். தினம் காலையிலும், மாலைவீதும் ஏராளமான பூங்காள் அந்த கோபுரத்தில் வந்து சேரும். 'சி', 'கீ' என்று சத்தம்.

அந்த புலாக்களை வேடிக்கைப் பார்ப்பது ரமியமாக
 தந்தது. தோவுக்கு தனது தினசரி வாழ்வை ஒரு கவாரசிவத்
 தன் அமைத்துக்கொள்ள முயன்றான்.

காவலையில் ஆறு மணிக்கு எழுந்து காப்பி போட்டு
பித்து விட்டு, தோட்டத்துச் செடிகளுக்குக் கெல்லாம் தண்ணீர்
பற்றினான். நடந்து சென்று காய்கறி வாங்கி வந்து காலை
பஸ் செய்து சாப்பிட்டுவிட்டு, மதிய சமையல் சமைத்து
வந்துவிட்டுப் புறப்பட்டு பன்னி போவான்.

அங்கே யுட்கேஜி. வகுப்புக்கு ஆசிரியை. குழந்தைகளோடு
துகலமாகக் கழியும் பொழுது, மதியம் சாப்பாடு நேரத்திலு
டே அருகில்தான் என்பதால் வீட்டிற்கு வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு
புதுபடி. பள்ளி வந்தால், மாலை நூலைக்கு முடித்துவிடும்.

[illegible]

புத்தகங்கள் அவளின் தோங்களை சுவாரசியமாக நகர்த்தின. அதை மீறி போரடிக்கும்போது ஒலிநாடாவில் தனக்கும் மிடித்த கர்நாடக சங்கீதம் கேட்டாள். காலாறு உலாத்தினாள்.

அவ்வப்போது அப்பா- அம்மா, வீட்டின் நினைவும், மகிழ்ச்சியும் 'திருக் திருக்' என்று மனதில் இறங்கினாலும், கீதா கொஞ்ச நாட்களிலேயே இந்தத் தனிமை வாழ்க்கைக்குத் தன்னை தயார்படுத்திக்கொண்டாள்.

தன்னை தயார்படுத்திக்கொண்டான்.
கீதா தூறலின் கோணத்தில் குடையைச் சாய்த்துப் பிடித்துப்
மெதுவாக நடந்தவள், மனிகைக் கடையைப் பார்த்ததும்
குடையை மடக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

“வாங்க மச்சர். என்ன வேணும்?” என்றார், கடை முதலாளி.
இந்தப் பகுதியில் எல்லோருக்கும் மச்சர் என்று பரிச்சயம்
ஆக ஆரம்பித்துவிட்டது. வெளி மனிதர்களைப் பொறுத்தவரை
அவர்கள் வாய் கண்டதையும் அசை போட அனுமதிக்க
விரும்பாததால் ஒரு கதை வழங்கி இருந்தாள்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

“அதாவது, மச்சருக்கு டெல்லியில் உள்ள கணவரின் தூதர் முறைப்படி தாலிகட்டாமல், மோதிரம் மட்டும் மாற்றி திருமணம் நடந்துவிட்டது. மச்சருக்கு தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் கொஞ்சம் பூர்வீக சொத்துகள் இருக்கின்றன. அவற்றை இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விற்கப் போகிறார். அதற்காக மச்சர் இங்கே தங்கி, வேலைக்குப் போகிறார். பள்ளிக்குப் பக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று வாடகை வீட்டை இடுக்கிறார். கணவருக்கு அரசாங்க உத்தியோகம், லீவு அதிகம் கிடைக்காது. தொடர்ந்து லீவு கிடைக்கும்போது வருவாய் சொத்துகளை விற்றதும் மச்சரும் டெல்லி போய்விடுவார்.”

இந்தக் கதையை யாரும் நம்பினார்களோ இல்லையோ, இதே இதைத்தான் எல்லோரிடமும் சொல்லி வருகிறான்.

“சேமியா கொடுங்க. ஒரு பாக்செட் போதும்” என்றான். கீதா,

வாங்கிக்கொண்டு நடந்து நான்கு கடைகள் தள்ளியிருந்த நூலகத்துக்கு வந்தாள். சாண்டிலியனின் ‘கடல்புறா’ முதல் பாகம் எடுத்துக்கொண்டாள்.

ஏற்கெனவே இரண்டு முறை எல்லா பாகங்களுக்கும் படித்தாகிவிட்டது. ஆனால், இப்படி மழை பெய்கிற ஒரு மாலை வேளையில் மறுபடி படிக்க, ஒரு காலக்கட்டத்தில் கற்பனையுடன் பொருத்திக்கொள்ள உகந்த கதை.

குடையை விரித்துக்கொண்டு, தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். காதுக்குள் குளிக்காற்று புகுந்து, சிவிர்த்து வெட்வெடக்க வைத்தது. ஒரு ‘ஸ்வெட்டர்’ வாங்க வேண்டும். கொஞ்சம் சேமித்து டி.வி. வாங்க வேண்டும்.

டி.வியின் நினைவு வந்ததும் மகியின் நினைவு பிடிவாதமாக வந்தது.

கீதா, டி.வியில் நீ பாடுறியா?”

“என்ன இது திடீர்னு?”

“எனக்கு டி.வியில் தெரிஞ்ச ஆள் ஒருத்தர் இருக்கார். சொல்லு, நீ பாடுறியா?”

“எனக்குக் கூச்சமா இருக்குங்க.”

“என்ன கூச்சம்? ‘ரெக்கார்டிங்’கப்போ யாருமே உன்னைப்

பார்க்கப்போறதில்லை. அப்புறம் ஒளிபரப்பாகறப்போ எல்லாரோடவும் சேர்த்து தீயம் பார்க்கப்போறே”

“தினமாதான் சொல்றீங்கா?”

“தினமாதான் சொல்றேன், கீதா. உன் குரல் ரொம்ப நல்லா இருக்கு. எத்தனைத் தடவை நீ பாடி என்னை லைசரிப்போக வைச்சிருக்கே. நான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறக்கூடாது?”

“சரி.”

“நான் என் நண்பனிடம் பேசிட்டு என்னைக்குன்னு சொல்றேன்.”

மறுநாள் மகி மலராத முகத்துடன் சொன்னார்:

“வேணாம் கீதா, டி.வியில் பாட வேணாம்.”

“ஏங்க? உங்க நண்பர் ஏற்பாடு பண்ண முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாரா?”

“இல்லை கீதா. நான்கு கடை காலையில் பத்து மணிக்கு ‘ரெக்கார்டிங்’க்கு அவன் வரச்சொல்லிட்டான். நானே போன் பண்ணி வரலைன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“ஏங்க? நான் டி.வியில் பாடணும்னு என்னைவிட அதிகமா நீங்கதான் ஆசைப்பட்டீங்க. எதுக்கு திடீர்னு வேணாம்னு சொல்றீங்க?”

“கீதா, நேத்து சாயங்காலம் எங்க ‘எகஸ்சேஞ்ச்’ பொழுதுபோக்கு அறையில் என்னோட நண்பர்களுடன் உக்காந்து கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்த்தேன். அப்போ ஒரு கல்லூரி மாணவி கவிதை வாசிச்சா. என் நண்பர்கள் உடனே கன்னாபின்னான்னு விவஸ்தையே இல்லாம கிண்டல் அடிச்சி சிரிச்சாங்க. எனக்கு பகீர்னு ஆயிடுச்சி.”

“ஏன்?”

“நான்கு டி.வியில் நீ பாடுறப்பவும் இதேமாதிரி எத்தனையோ பேர் எங்கெங்கோ இருந்து இப்படித்தானே கிண்டல் அடிப்பாங்கன்னு எனக்குப் பட்டுச்சி. அது உனக்குப் தெரியப்போறதில்லைன்னாக்கூட சிலபேருக்கு உன்னைக் கேலிப் பொருளாக்க நான் விரும்பலை கீதா.”

“என்னங்க இது?”

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

"ஆமாம். வக்கிரம் பிடிச்ச பார்வைகள் உன் பிம்பத்தை மொய்க்கிறதைக்கூட என்னால் தாங்க முடியாது. அதனால்தான் நீடிவிலிப் பாட வேணாமனு முடிவெடுத்தேன். ஏன் கண்கலங்கிதே? வகுத்தமா?"

"இல்லைங்க சத்தோஷம்."

"என்ன சத்தோஷம், இதில்?"

"எத்தனை பேருக்கு இப்படி நிலைச்ச பார்க்கிற அன்பான வாழ்க்கைத் துணை கிடைக்கும்? நான் அதிருஷ்டசாலிங்க." நடந்துகொண்டிருந்த கிதாவின் உதடுகளின் விளிம்பில் ஒரு விரக்திப் புன்னகை தெளிந்தது.

"நானா? நானா அதிருஷ்டசாலி? இல்லை. உலகத்திலேயே நான்தான் மோசமான துரதிருஷ்டசாலி!"

கிதா தன் வீட்டை அடைந்து, குடையை மடக்கி வாசலிலேயே ஒரு மூலையில் சாய்த்து வைத்தாள். கைப்பையில் இருந்து சாவி எடுத்து, கதவைத் திறந்தாள், உள்ளே வந்தாள்.

ஐந்து மணிக்கு விளக்கு போடவேண்டிய அவசியமிருந்தது. மூகம் கழுவினாள். தலைசீவி, உடை மாற்றிக்கொண்டு இரண்டு பிரட் துண்டுகளை 'ரோஸ்ட்' செய்து சாப்பிட்டு, காப்பி போட்டுக் குடித்துவிட்டு, ஹாலில் இருந்த நாற்காலியில் 'கடல்புறா'வுடன் வந்து அமர்ந்தாள்.

மழை நீர் ஜன்னலின் 'சன்ஷேடு'களில் இருந்து தொரதொர வென்று கொட்டும் சத்தம் விடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, நாற்காலி மேல் சப்பணங்கால் போட்டு அமர்ந்துகொண்டு, மடியில் புத்தகத்தை வைத்து விரித்தபோது...

வீட்டின் கதவை யாரோ தட்டினார்கள்.

பூக்காரி இந்த நேரத்தில்தான் வருவாள். கிதா எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

ஒரு இளைஞன் லேசாக நனைந்திருந்த நிலையில் தின்றுகொண்டிருக்க, அவன் கையில் ஒரு வயது குழந்தை இருந்தது. குழந்தையின் தலையில் ஒரு துண்டு போடப்பட்டிருந்தது. பின்னால் ஒரு ரிக்ஷா நின்றுருக்க, ரிக்ஷாவில் இரண்டு மூன்று அட்டைப் பெட்டிகள், இரண்டு சூட்கேசுகள் இருந்தன.

ரிக்ஷாகாரன் முற்றிலும் நனைந்திருந்தான். சற்று இறக்கமாக

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

இருந்த அந்த இடத்தில் நின்று ரிக்ஷாவின் பின்சக்கரங்களுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய கல்லை வைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவன்.

"எக்ஸ்க்யூஸ் மிட் மிசஸ் கிதாங்கிறது." என்றான், இளைஞன்.

"நான்தான்."

"வணக்கங்க. என் பேர் சீனிவாசன். மாடியில் இருக்கிற போர்ஷனுக்கு குடி வந்தேன். போன் வாரம் வந்து 'போர்ஷன்' பார்த்துட்டு, வீட்டுக்கார அம்மாகிட்ட வாடகை எல்லாம் பேசிட்டுப் போயிருந்தேன். சரவியை உங்கிட்ட கொடுத்து வைக்கிறதா சொன்னாங்க."

வீட்டுக்கார அம்மா கவாய்மனையில் இருப்பவள். பிரதிமாதம் வாடகை வசூலிப்பதற்கென்றே வந்து செல்பவள். மாடி போர்ஷனின் சாலியைக் கொடுத்து 'சீனிவாசன் என்பவர் வருவார், கொடுத்துருங்க' என்று சொல்லி இருந்தான்.

"இருங்க, எடுத்துட்டு வந்தேன்" என்று உள்ளே அலமாரிக்குச் சென்று சாவி எடுத்து வந்தபோது ரிக்ஷாக்காரன் ஒவ்வொரு சாமானாக எடுத்து தின்னணையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தான். "ஒரு கை பிடி சார்" என்றான், ஒரு பெரிய அட்டைப் பெட்டியைத் தூக்கமுடியாமல்.

சீனிவாசன் ஒரு கையால் குழந்தையை மார்போடு அணைத்தபடி, மற்றொரு கையால் பெட்டியைத் தூக்க திணறிக் கொண்டிருக்க...

"குழந்தையை என்கிட்ட கொடுத்துட்டு நீங்க சாமானை இறக்குங்க சார்" என்றான், கிதா. அவன், குழந்தையை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, "நன்றி" என்றுவிட்டு, ரிக்ஷாக்காரனுடன் சேர்ந்து பெட்டிகளை இறக்கி வைத்தான். பணம் கொடுத்து, அவனை அனுப்பி வைத்தான்.

"ரெண்டு நிமிடம் குழந்தையை வைச்சிக்கங்க, நான் பெட்டிகளை என் 'போர்ஷன்'ல வைச்சிட்டு வந்து வாங்கிக்கிறேன்."

சீனிவாசன் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளிப்புறம் புறப்பட்ட படிக்களில் ஏறினான்.

கிதா அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தாள். நல்ல சிவ்விடி. கொழு கொழுவென்ற கன்னங்கள். பெரிய

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

கண்கள் கருட்டை முடி ரோஜா இதழைக் கத்தரித்துப் பொருத்தியது போன்ற குட்டி உதடுகள். தெற்றியில் வட்டமாக மைப்பொட்டு கன்னங்கள் இரண்டிலும் இரண்டு திருஷ்டிப் பொட்டுகள். 'கவுன்' போட்டிருந்த பெண் குழந்தை அழகாக இருந்தது.

அந்தக் குழந்தையை முத்தமிட்டாள்.

"என்னம்மா ராஜாத்தி, உன் பேரென்ன?"

மீண்டும் பெட்டி எடுக்கக்கூடியவந்த சீனிவாசன், "நீங்க சொன்ன பேருதாங்க ராஜாத்திதான் இவ பேரு" என்றுவிட்டு, மறுபடி பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு மாடிக்குச் சென்றான்.

"பார்த்தியா, சரியா உன் பேரை கண்டுவிட்டாச்சிட்டுன்ன?"

ராஜாத்தி சிரித்தாள். ஒரு பூ மலர்த்து போல கள்ளரில்லாத, உள்ளத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் சிரிப்பு. அந்த சிரிப்பு, மனக்குள் பன்னீர் தெளித்தது.

எல்லா சாமான்களையும் மாடியில் வைத்துவிட்டு வந்த சீனிவாசன், "கொடுங்க" என்று கைநீட்டி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டான். "அப்படியே கொஞ்சம் துடைப்பம் கொடுங்க ஒரே குப்பையா இருக்கு நான் செட்டி உங்களை அழைக்கவும் இப்படி ஏதாச்சும் வேட்டு உங்களை தொந்தரவு பண்ணவேண்டியதா இருக்கும். பொறுத்துக்கங்க சார் வெளியில் போயிருக்காரா?" என்றான்.

"யாரைக் கேக்கறீங்க?"

"உங்க கணவரைக் கேட்டேன்."

"அவர் டெல்லியில் இருக்கார். நீங்க மாடிக்குப் போங்க. நான் வந்து பெருக்கித் தர்றேன்."

"பரவாயில்லைங்க. நீங்க 'ஓசீ' கொடுத்தால் போதும்."

"இல்லை, நீங்க போங்க. நான் வர்றேன்."

அவர் தயங்கிவிட்டு மாடிக்குச் செல்ல, கீதா துடைப்பமும் குப்பை அள்ளும் 'பிளாஸ்டிக்' உபகரணமும் எடுத்துக்கொண்டு மாடிக்கு வந்தாள்.

"உங்களுக்கு அளாவசியமான சிரமம்" என்றான், சீனிவாசன்.

"இல்லைங்க. நான் பொழுதுபோகாம கம்மாதான் உக்காத்திருந்தேன்" என்றவள். அந்த ஹாலைக் கூட்டியபடி, "எந்த ஊர்லேர்ந்து வந்திருக்கீங்க" என்றான்.

"மலிவாடுதுறையிலேருந்துங்க. ஒரு தனியார் சீட்டு கம்பெனியில் கேஷியராக வேலை பார்க்கிறேன். சும்புகோணத்தில் ஒரு புது கிணை திறந்திருக்காங்க நான் அனுபவம்தான்னு என்னை இங்கே மாத்திட்டாங்க."

"ராஜாத்தியோட அம்மாவை அழைச்சிட்டு வரலையா?"

"முடியாதாங்க சொர்க்கத்துக்கு ஒரு தடவை போயிட்டா திரும்ப வரமுடியாதாங்க" என்று லேசாக சிரித்தபடி அவன் சொல்ல, வயிற்றில் கத்தியைப் பாய்ச்சிய மாதிரி இருந்தது, அவளுக்கு. கூட்டுவதை நிறுத்தி, சட்டென்று திமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"என்னாச்ச சார்?"

"அவளுக்கு பிரசவம்மா ரொம்ப பயம். கர்ப்பமானதிலேருந்து 'எனக்கு பயமா இருக்குங்க, பயமா இருக்குங்க'ன்னு ஆயிரம் தடவையாவது சொல்லி இருப்பா. இப்பல்லாம் பிரசவம் எவ்வளவு கலபமான விஷயமாயிருச்சின்னு அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னேன். எந்த பிரச்சினையும் இல்லாம ககப் பிரசவமா ராஜாத்தியைப் பெத்தா. நான் உயிரோடு இருக்கிறது அவளுக்கே ஆச்சரியமா இருந்திச்சி. ஆனா, மூணு மாசம் கழிச்சி குழந்தைக்கு பால் டப்பா வாங்கனுக்காக வீட்டைப் பூட்டிச்சிட்டு கடைக்குப் போயிட்டிடுத் திரும்பிணப்போ ஒரு வேன் அவ மேல போதி."

சீனிவாசன் சட்டை முனையை உயர்த்தி கண்களின் ஓரங்களை ஒற்றிக்கொண்டு, "ஆனா, நான் இப்பல்லாம் கவலையே படுறதில்லைங்க. அவளை நினைக்கிறதுக்காகவே ராஜாத்தியை எனக்குக் கொடுத்துட்டுதான் அவ போயிருக்கா. என் குழந்தை வடிவத்தில் நான் சாவித்திரியைத்தான் பார்க்கிறேன்."

கீதாவுக்கு துக்கமான அதிர்ச்சி தொண்டையை அடைத்தது. இவ்வளவு அழகான குழந்தைக்கு தாய் இல்லையா? அடப்பாவமே!

"நீங்க ஆபீசுக்குப் போறப்ப குழந்தையை யார் பார்த்துப்பாங்க சார்?"

"எனக்கு யாரும் இல்லைங்க. இங்கே விசாரிச்ச ஏதாச்சும் ஏற்பாடு செய்துக்கலாம்னு இருக்கேன்."

"எங்க பள்ளியில் குழந்தைகள் மையம் இருக்கு சார்."

"உங்க பள்ளின்னா?"

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

புற்றுநோய் பாதிப்பு

உலகில் கருப்பை புற்றுநோயால் ஆண்டுதோறும் ஒரு லட்சத்து 26 ஆயிரம் பேர்கள் இறக்கிறார்கள்.

"நான் டிச்சரா வேலை பார்க்கிறேன். அங்கே குழந்தையை விட்டுட்டுப் போகலாம். 'காலையில் ஒம்போது மணிலேருந்து சாயங்காலம் அஞ்சி மணி வரைக்கும் அது இருக்கும்."

"அப்போ எனக்கு சரியா வராதுங்க."

"ஏன்?"

"எனக்கு ஆபீஸ் சாயங்காலம் ஆறு மணி வரைக்கும். அதுக்கப்பறம்தான் போய் குழந்தையை கூப்பிட முடியும். அதுக்குத் தகுந்தமாதிரி வேற இடம்தான் பார்க்கணும்."

கீதா ஒரு விநாடி தயங்கிவிட்டுச் சொன்னாள்:

"சார்... நான் இங்கே தனியாதான் இருக்கேன், என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நாலரை மணிக்கே வகுப்பு முடிஞ்சிடும். நான் ராஜாத்தியை எடுத்துக்கிட்டு வந்து வச்சிக்கிறேன். நீங்க ஆபீஸ் முடிஞ்சி வந்ததும் குழந்தையை வாங்கிக்கங்க."

"வேணாங்க."

"ஏன்?"

"இன்னைக்கு ஒரு ஆறுதலுக்கு சொல்றீங்க. தினமும் இதேமாதிரி செய்யணும்னு வர்றப்ப உங்களுக்குத் தொல்லையா இருக்கும். சலிப்பாகவும் இருக்கும்."

"இல்லைங்க. நானே விரும்பிதான் கேக்கிறேன். இதில் எனக்கு எந்த சிரமமும் இல்லை. உங்களுக்கு வேற ஏதாவது ஆட்சேபனை இருந்தா வேணாம்."

"வேற எதுவும் இல்லைங்க. என் குழந்தையால் உங்க நேரம் பாதிக்குமென்னுதான் பார்த்தேன்."

"பாதிச்சா ஒரு ஒரு இனிமையான பாதிப்புதான் சார். இந்த வகையிலையாவது ஒரு சின்ன பிடிப்பு எனக்குக் கிடைக்கும்" என்றபோது ராஜாத்தி அழுதாள்.

அவளைத் தோளில் தட்டி சமாதானம் செய்தபடி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்த சீனிவாசனைத் தவிர்த்து, "நான் வர்றேன் சார்" என்று கீதே இறங்கிச் சென்றாள், கீதா.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

6

ஒரே வாரத்தில் ராஜாத்தி கீதாவிடம் நன்றாக ஒட்டிக்கொண்டாள். அவளைக் கொஞ்சுவதற் காகவே மாலை பள்ளி எப்போது முடியும் என்று எதிர்பார்ப்பே ஏற்படத் தொடங்கியிருந்தது.

மாலையில் பள்ளி முடிந்ததும், ராஜாத்தியுடன் வீட்டுக்கு வந்து அவளுக்கு வேறு 'கவுன்' மாட்டி, தலைசீவி அலங்கரித்து, புறாக்களை வேடிக்கை காட்டி, ராஜாத்தி கைகொட்டி கண்மலர் சிரிக்கும்போது அவளும் சிரித்து--

கீதாவுக்கு ராஜாத்தியைப் பார்த்துக்கொள்ளும் பொறுப்பு ஒரு கமையாகவே தெரியவில்லை. சொல்லப்போனால் ஆறு மணிக்கு மேல் சீனிவாசன், தன் அலுவலகத்தில் இருந்து வந்ததும் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு போனபிறகுதான் ஏமாற்றமாக உணர்ந்தாள்.

குழந்தையை வாங்கிக்கொள்ள சீனிவாசன் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் ஆழித்து வரக்கூடாதா என்றுதான் மனக் எதிர்பார்த்தது.

"கீதா" என்றான், மகேந்திரன்.

"ம்..."

"நமக்கு கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் எத்தனைக் குழந்தைங்க?"

"ஒன் பிளஸ் ஒன்."

"அது அரசாங்கம் சொல்ற கணக்கு."

"அது போதாதா?"

"ம்கூம்... குறைந்தது அரை டஜன். மூனு பொம்பளைக் குழந்தைங்க, மூனு ஆம்பளைக் குழந்தைங்க வீடு புரா குழந்தைங்க ஒடிக்கிட்டு இருக்கணும். சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் பிளாட்பாரம் மாதிரி வீடு முழுக்க ஒரே இரைச்சலா இருக்கணும்."

"அதுசரி... அப்படின்னா நீங்க முதல்ல விசாரிக்கணும் மகி."

"என்ன?"

"புள்ளை பெத்துக் கொடுக்கிற எந்திரம் எங்கே விக்கும்னு?"

"எதுக்கு? எங்க பாட்டியோட அம்மாவுக்கு பதினொரு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

குழந்தைங்க. எங்க பாட்டிக்கு ஒம்போது குழந்தைங்க. அவு
எல்லாம் 'மிஷின்' வாங்கினாங்களா என்ன?"

"அந்தக் காலத்தில வேற பொழுதுபோக்கே இல்லை மகி."

"சரி, அப்போ நமக்கு கோட்டா ஒரு பையன், ஒரு பொண்ணு
தானா?"

"ஆமாம்."

"அப்படின்னா ஒரு நிபந்தனை..."

"என்ன?"

"கல்யாணமானதும் கொஞ்ச நாள் தள்ளிப்போடுற வேலை
எல்லாம் கிடையாது. சாந்தி முகூர்த்தத்திலேருந்தே முயற்சியை
ஆரம்பிச்சிடணும்."

"சீச்சீ! வேற பேசுங்க."

"ஏன், வெக்கமா இருக்கா?"

"இருக்காதா? நீங்க பொண்ணா இருந்து, நான் ஆம்பளைய
இருந்து இப்படிச் சொல்லணும். உங்களுக்கு வெக்க
வருதான்னு பார்க்கணும்."

"பார்க்கலாம். அடுத்த ஜென்மத்தில் பார்க்கலாம். நிஜமாகே
எனக்கு அப்படி ஒரு ஆசை இருக்கு, கீதா."

"எப்படி?"

"அடுத்த ஜென்மத்தில் நான் கீதாவா பிறக்கணும்.
மகேந்திரனா பிறக்கணும். ரெண்டு பேருக்கும் இந்த ஜென்மத்து
ஞாபகங்கள் அப்படியே இருக்கணும். அது முக்கியம்."

நானும் சேர்ந்து சிரித்தேன், மகி. ஆனால், இப்போது
நான் என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா? பழைய ஞாபகங்கள்
மனசைவிட்டு மறைந்துபோய்விடக்கூடாதா என்று.

உங்கள் ஞாபகங்கள் என்னை வதைக்கின்றன மகி. இதேபோல்
என் நினைவுகளும் உங்களை வதைத்துக்கொண்டுதானே
இருக்கும்?

ஆனால், நீங்கள் அவற்றை உதறி வேறு ஒரு பெண்ணை
திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும், மகி.

நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்த கீதாவின் கண்களில் இருந்து
கண்ணீர் வழிய...

"ராஜாத்தி தூங்கிட்டாளா?" என்று உள்ளே வந்தான்,
சீனிவாசன்.

திடுக்கிட்டு எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்ட கீதா,
தரையில் துண்டு விரித்து படுக்க வைத்திருந்த ராஜாத்தியைத்
தூக்கி அவனிடம் கொடுத்தாள்.

குழந்தையை வாங்கி தன் தோளில் சாய்த்துக்கொண்ட
அவன், "என்னாச்சங்க?" என்றான்.

"என்ன?"

"அழுத மாதிரி தெரிஞ்சது. அதான் கேட்டேன்."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைங்க."

"உரிமையோடு என் குழந்தையை நீங்க பார்த்துக்கிறீங்க.
அதேமாதிரி உரிமையோடு நான் கேக்கிறேன். சொல்லுங்க.
என்ன உங்க பிரச்சினை? நான் பல தடவை கவனிச்சிட்டேன்.
வெளியில உற்சாகமா இருக்கிற மாதிரி நீங்க காட்டி கிட்டாலும்,
உள்ளுக்குள்ளே சோகமா இருக்கீங்க. ரகசியமா அழுறீங்க.
எனக்குத் தெரியும். தயவுசெஞ்சி இல்லைன்னு சொல்ல
வேணாம். உங்களுக்கும், உங்கக் கணவருக்கும் ஏதாச்சும்
பிரச்சினையா? என்கிட்ட சொல்றதால் பிரச்சினையை தீர்க்க
முடியும்னு நம்பிக்கை இருந்தா சொல்லுங்க கீதா."

இது யாராலும் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினை என்பதை
எப்படிச் சொல்வது என்று புரியாமல் தவித்தான், கீதா.

"கீழே கொட்டிப்போன பாவை மறுபடி பாத்திரத்தில்
உங்களால் அள்ளித் தரமுடியுமா, சீனிவாசன்? சொல்லுங்க!"
என்றான்.

புரியாமல் அவனையே பார்த்தான், அவன்.

"தயவுசெஞ்சி மேல எதுவும் கேக்க வேணாம்."

"நீங்க சொன்னது எனக்குப் புரியலை."

"புரிய வேணாம். விட்டுடுங்க. பிளீஸ்."

குழந்தையோடு அமைதியாக நடந்தான், சீனிவாசன்.

அவன் போனபிறகு குழறிக்கொண்டு வந்த அழகையைக்
கட்டுப்படுத்த முயன்றான், கீதா.

என் மேல அக்கறை கொண்டு உரிமையுடன் விசாரித்த
ஒரு நல்ல உள்ளத்தை எரியும் சொற்களால் காயப்படுத்தி

விட்டோமோ என்று தோன்றியது.
நாளைக்கு மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்.

ராத்திரி புபனுக்காக ரவா கிச்சடி கிளறி
முடித்து, 'ஸ்டவ்'வில் இருந்து இறக்கி வைத்துவிட்டு
நெருப்பை அணைத்தாள். கீதா, கைகளைக்
கழவிக்கொண்டு துண்டில் துடைத்தபோது
கதவு தட்டப்பட்டது.

சீனிவாசன் கதவு தட்டினால் வேறுவிதமாக
இருக்கும். ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல்
அவனைத் தேடிக்கொண்டு வேறு யார் வந்திருப்பது?

கீதா சென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தாள்.

பள்ளியில் வேலை பார்க்கும் பியூன் துரைசாமி நின்றிருந்தான்.
கையில் ஒரு பை வைத்திருந்தான். புன்னகைத்தான்.

"என்னப்பா துரை?"

"என் வீட்ல வாழை மரம் குலைதள்ளியிருக்குங்க. அதான்
உங்களுக்கு ரெண்டு சீப்பு வாழைப்பழம் கொடுத்துட்டுப்
போகலாம்னு வந்தேன்" என்று உரிமையோடு அவன் உள்ளே
வழைத்தபோது வேசான சாராய நெடி வீசியது.

பையில் இருந்து இரண்டு சீப்பு வாழைப்பழங்களை
எடுத்தான். "எங்கே வைக்கட்டும்?" என்று கேட்டான்.

"நான் ஒருத்திதானே இருக்கேன். எதுக்கு ரெண்டு சீப்பு?
எனக்கு ரெண்டு பழம் போதும். மத்ததை வேற யாருக்காச்சும்
கொடுத்துடுப்பா."

"என்னங்க நீங்க... மலை வாழைப்பழங்க! என்ன ருசியா
இருக்கும்! உங்களுக்காகவே ஆசையா வெட்டிட்டு வந்தேன்.
ரெண்டே நாள்ல காலியாயிடும்" என்று சமையல் அறையில்
கொண்டுசென்று வைத்துவிட்டு வந்தான்.

"சரி, இதுக்கு ஏன்ப்பா இந்த நேத்தில் வந்தே? நாளைக்கு
கொடுத்தா வாங்கிக்க மாட்டேனா?"

"இப்பதான் எனக்கு நேரம் ஒழிஞ்சது. ரவா கிச்சடி
செய்திருக்கங்க போலிருக்கு. சுவை பார்க்கலாமா, நான்"
என்று அவனைப் பார்த்தான்.

இரட்டை அர்த்தம் பளிச்சென்று புரிந்தது.

"ஒரு நாளைக்கு விருந்தே சமைச்சி வச்சிக்கிட்டு கூப்பிடுறேன்."
துரைசாமி உரிமையோடு நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு
அமர்ந்துகொண்டு, "எவ்வளவு தூரம் உங்களைப் பார்க்க
வந்திருக்கேன். ஒரு தமனார் தண்ணிகட கொடுக்கமாட்டங்களா?"
என்றான்.

கீதாவுக்கு வெறுப்பாக வந்தது. வெளிப்படையாக எப்படி
அவனை முறித்துக்கொள்வது என்று புரியவில்லை. சமையலறை
சென்று ஒரு தம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்து வந்தாள்.

அதை வாங்கும்போது வேண்டுமென்றே கையைத் தொட்டு
வாங்கிய துரைசாமி, அதைக் குடித்துவிட்டு, "ஏங்க, தண்ணி
நானே கேட்டேன்" என்றான்.

"தண்ணிதானே கொண்டு வந்தேன்" என்றான், புரியாமல் கீதா.
"நீங்க தண்ணிதான் கொண்டு வந்தீங்க. ஆனா, உங்க கைபட்ட
நம் தண்ணி தேவாமிர்தமா ஆயிடுச்சிங்க" என்று சிரித்தான்.
அவனைப் பார்வை விலக்காமல் குறுகுறுவென்று பார்த்தான்.

"சரி, நாளைக்கு பார்க்கலாம், புறப்படு."

"ஏன் துரத்துறீங்க? பாவம்! புகுஷன் டெல்லியில. நீங்க இங்கே
மழை காலம். குளிர் வேற எக்கச்சக்கம். ஏதோ ஒத்தாசையா
கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கிட்டு இருக்கலாமென்னு வந்தா."

"துரைசாமி!" அதட்டினான்.

"உஷ்!" என்றான், அவன். எழுந்துகொண்டான். அவளை
தோக்கி வந்தான். "இப்ப என்ன நடந்துடுச்சின்னு கத்துறீங்க?
பாருக்குத் தெரியப்போகுது? கூச்சப்பட்டா ககம் கிடைக்காது
உச்சர்" என்று அவன் தோளில் கை வைத்தான்.

'பளார்' என்று அறைய ஓங்கின அவளின் கையை
வலுவாகத் தடுத்துப் பிடித்ததோடு, "ரொம்பதான் முரண்டு
பண்ணாதேம்மா" என்று அணைக்க முற்பட்டான்.

"அடப்பாவி! கையை விடுடா! வெளியில போடா நாயே!"

அவள் கத்துவதைப் பொருட்படுத்தாமல் துரைசாமி
அவளை வலுக்கட்டாயமாக தன் கைகளுக்குள் நிறுத்த
முயற்சித்துக் கொண்டிருக்க...

மாடியில் ஒரு சையில் புத்தகம் பிடித்து படித்தபடி குழந்தையைத்
ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

செய்யு

38

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

தட்டிக் கொடுத்தபடி இருந்த சீனிவாசன், கீதாவின் குரல் கேட்டு பதறி எழுந்தான். தடதடவென்று கிழே வந்தான்.

வாசல் கதவு திறந்தே இருக்க, உள்ளே வந்தபோது, கீதா துரைசாமியிடமிருந்து விலகி போராடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சீனிவாசன் பாய்ச்சலாக வந்து துரைசாமியின் முதுகுப்புற சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து இழுத்து, முகத்தில் விட்ட வலுவான குத்தில் துரைசாமியின் பிடி தளர - தன்னை அவசரமாக விலக்கிக்கொண்டு - சரிந்த சேலைத்தலைப்பை சரி செய்துகொண்டான், கீதா.

"ராஸ்கல்! என்னடா நினைச்சுக்கிட்டிருக்கே?" சரமாரியாக துரைசாமியை உதைத்தான், சீனிவாசன்.

துரைசாமி வாசல் அருகில் வந்து விழுந்தவன் எழுந்து, இரண்டு பேரையும் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு விழுட்டென்று நடந்தான்.

தலைகுனிந்து, முதுகுருவங்க அழுதுகொண்டிருந்த கீதாவின் அருகில் வந்த சீனிவாசன், "யாருங்க அது?" என்றான்.

"எங்க பள்ளியில் வேலை பார்க்கிற பிழூன். வீட்டுல வாழை குலைதள்ளிச்சி, பழம் கொடுக்க வந்தேன்னு உள்ளே வந்து அடாவடித்தனமாப் பேசி என் கையைப் பிடிச்சிட்டான் ராஸ்கல்" என்றான், வேறு நிசையில் பார்த்துக்கொண்டு.

"கீதா, நான் ஒண்ணு சொன்னா கோவிச்சுக்க மாட்டீங்களை?" நிமிர்ந்து பார்த்தான், அவள்.

"உங்களுக்கும், உங்க கணவருக்கும் ஆயிரம் சண்டை இருக்கலாம். ஆனா, இப்படி நீங்க கோவிச்சுக்கிட்டு தனியா இருக்கிறது காலிப் பசங்களுக்கு இடம் கொடுத்த மாதிரி ஆகுது யாருங்க. ஒரு பொண்ணுக்கு தன் கணவனோடு இருக்கிறதுதாங்க மதிப்பும், பாதுகாப்பும். உங்களுக்குள்ளே ரன்ன சண்டை, யார் பக்கம் நியாயம்னு எதுவும் தெரியாதுங்க. ஆனா, விட்டுக்கொடுக்கிறதுதான் வாழ்க்கை நீங்க உங்க புருஷன் மேல உள்ள கோபத்தை மறந்து, அவரை இங்கே வரவழைங்க. இல்லையென்னா அவர் இருக்கிற இடத்துக்குப் போயிடுங்க. அதான் உங்களுக்கு நல்லது."

சொல்லிவிட்டு வேகமாக நடந்த சீனிவாசன்,

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

39

"கதவைத் தாப்பா போட்டுக்கங்க" என்று விட வெளியேறினான்.

மறுநாள் மாலை ஆறேகாலுக்கு ராஜாத்தி வாங்கிக் கொள்வதற்காக சீனிவாசன் வடக்குழந்தையைத் தூக்கச் சென்றபோது...

"அவ தூங்கட்டும். நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சு பேசணும். பிளீஸ்... உக்காருங்க சார்" என்றாள்.

நாற்காலியில் அமர்ந்தான் சீனிவாசன்.

நின்றுகொண்டிருந்த கீதா தன் விரல் நகங்களை பார்த்துக்கொண்டு நிதானமாகப் பேசினாள்.

"எல்லார்கிட்டயும் பொய் வேடம் போடுறது தப்பு. சில கிட்டயாவது உண்மையா நடந்துக்கணும். நேத்து நீங்க என்ன புருஷனோடு சமாதானமாகி சேர்ச்சொல்லி சொன்ன களே, அதில் உங்களோட அக்கறையும், பண்பும் புரியுது உங்ககிட்டேயும் தொடர்ந்து நாடகமாட எனக்குப் பிடிக்கலை."

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

"எனக்கு சண்டை போடுறதுக்கோ, சமாதானம் போறதுக்கோ புருஷன்னு யாரும் இல்லைங்க. எனக்கு இன்னு கல்யாணமாகலை."

சீனிவாசன் அதிர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்தான்.

"அப்படின்னா உங்க கணவன் டெல்லியில் இருக்கிறதா?"

"அது நானே எல்லார்கிட்டேயும் சொன்ன பொய், யா கண்டபடி என் மேலசேத்தை வாரி இறைக்காம இருக்கிறதுக் கற்பனையா புருஷன்னு ஒரு கவசத்தை மாட்டிக்கிட்டேன்."

கீதா நடந்து வந்து அவனுக்கு எதிரில் தரையில் அமர், கவரில் சாய்ந்துகொண்டு, முழங்கால்களைக் கட்டிய அவனைப் பார்த்தாள்.

"ஏன் இப்படி நீங்க தனியா இருக்கணும்? உங்களு அப்பா, அம்மா..."

"எல்லோரும் இருக்காங்க. சென்னையில் இருக்காங்க. சி வாழ்க்கைக்காக அங்கே போவாங்க. ஆனா, நான் மத்தவ

வாழ்க்கை நல்லா இருக்கணும்னு அங்கே இருந்து யாருக்கும் சொல்லாம புறப்பட்டு வந்தேன்."

"சொல்லாமலா?"

"கடிதம் எழுதி வைச்சுட்டுதான். எனக்கு இல்லற வாழ்க்கைப் பிடிக்கலை, துறவு வாழ்க்கை வாழறதுக்காக வடநாட்டுக்குப் போகப்போறேன்னு எங்க வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம், மகேந்திரனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி வைச்சுட்டுதான் புறப்பட்டேன்."

"மகேந்திரன்னா?"

"என்னோட அடுத்த ஜென்மத்து புருஷன். இந்த ஜென்மத்தில் ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் வெறுமனே நேசிச்சிட்டு பாதியில் விலகிடணும்னு ஆண்டவர் தீர்ப்பு எழுதிட்டாருங்க."

"புரியலை."

"மகேந்திரனை நான் அவ்வளவு நேசிச்சேன். ஆ-ஆனா- திடீர்னு ஒரு சம்பவம் புயல் அடிச்சி ஒரு கிராமத்தையே கலைச்சிப்போடுற மாதிரி என் வாழ்க்கையையே கலைச்சிடுச்சி. என் கணவுகள், எதிர்பார்ப்புகள், லட்சியங்கள் அத்தனையையும் கலைச்சிடுச்சி" என்றவள், லேசான விம்மலுடன் அழுத தொடங்கினாள்.

"என்ன நடந்திச்சிங்க?"

"சென்னை நீலாங்கரையில் என் தோழி ஒருத்தி புது வீடு கட்டி கிரகபிரவேசம் செய்தா. என்னால் போக முடியலை. சாயங்காலம் அபீஸ் முடிஞ்சதும் நீலாங்கரை போயிட்டு வீட்டுக்கு தாமதமா வருவேன்னு சொல்லி போயிருந்தேன். அவளோடு பேசிட்டு இருந்ததில் நேரம் போய், நான் புறப்படறப்போ மணி ஏழரையாயிடுச்சி. நான் பஸ் ஸ்டாப்புக்கு நடந்துட்டு இருந்தப்ப திடுதிப்புன்னு மழை வந்துடுச்சி. ஓடிப்போய் ஒரு கட்டிடத்தோட போர்டிகோவுல ஒதுங்கினேன்."

அப்புறம் பார்த்தா அது ஒரு பீச் ரிசார்ட் ஓட்டலோட உணவக பகுதி. உள்ளே போய் ஒரு மேசையில் உட்கார்ந்து ஒரு காப்பி சொன்னேன். அங்கே கூட்டமே இல்லை. மொத்தமே ஏழெட்டு பேர்தான் இருந்தாங்க. காப்பி குடிச்சி முடிச்சதும் லேசா தலைகத்தற மாதிரி இருந்திச்சி. எந்திரிச்சி நடக்கப் பார்த்தா,

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

கால் பின்னிச்சி. உடம்பை தன்னிச்சி.

யாரோ என்னை ஏந்திப் பிடிச்சாங்க. யாருன்னு பார்த்து ஒரு இளைஞன். சிகப்பா, உயரமா இருந்தான். 'என் மனைவிக் கையாடலுக்குக் கொஞ்சம் உதவி பண்ணுங்க'ன்னு சர்வரின் அவன் சொன்னான். எனக்கு பக்குன்னு ஆயிடுச்சி. 'நான் அவன் மனைவி இல்லை, அவன் பொய் சொல்றான்' கத்தணும்னு பார்த்தேன். ஆனா வார்த்தையே வரலை."

"அப்புறம்?"

"யார் யாரோ சேர்ந்து என்னைத் தூக்கி ஒரு கார்ல ஏத்தா கண்ணு புரிஞ்சது. காரை அவன் ஓட்டினது கலங்கலா தெரிஞ்சது. அப்புறம் என்னை ஒரு கூட்டில்ல அவன் படுக்க வைச்சான். ஆதுவரைக்கும் எனக்கு குழப்பத்துக்கு நடுவில் தெளிவில்லா ஓரளவு புரிஞ்சது. பிறகு, நான் முழுக்க மயக்கமாயிட்டேன்."

மறுபடி நான் கண்ணு முழிச்சிப் பார்த்தா, ஒரு புது பக்கத்தில் கிடக்கிறேன். ஒரே இருட்டு. பக்கத்தில் என் 'பே' கிடந்தது. எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா மயக்கம் தெளி 'சப்போ' என் பெண்மை பறிபோயிடுச்சின்னு புரிஞ்சது."

"கடவுளே!" என்றான், சீனிவாசன்.

"யாரையுமே கண்ணுல தெரியாத அந்த தனிமையா இடத்தில் உக்காந்து 'ஓ'ன்னு அழுதேன். மணியைப் பார்த்தே பத்தரை. அடுத்து என்ன செய்யறதுன்னு யோசிச்சேன். முத நினைப்பு, நேரா ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் நடந்த ஸல்லாம் சொல்லி ஒரு புகார் கொடுக்கச் சொன்னது. என்ன கார்ல ஏத்திக்கிட்டுப்போய் கெடுத்தவனோட முகம்தான். எனக்கு ஞாபகம் இருக்கேயொழிய, அவன் யாரு, என்ன எங்கே அழைச்சுட்டுப் போனான் எதுவும் தெரியாது."

அப்படியே நான் சொல்ற விபரங்களை வைச்சி அவனை கண்டுபிடிச்சிட்டாக்கூட சட்டம் தண்டிக்கும். எனக்கு நட கொடுமை சரியாப் போயிடுமா? எந்த சட்டமாவது எக் கேள்விகளாலேயே என் மானம் மறுபடி 'காத்துல பறக் விடப்படும். என் வீட்டுல எனக்கப்பறம் ரெண்டு தங்கைக் கொட்டுப்போனவனோட தங்கச்சின்னு அவங்களுக்கு முத்தி குத்திடும் இந்த சமுதாயம்."

அவங்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம், நல்ல வாழ்க்கை அமையாமல் போய்விடும். இதெல்லாம் மனசுல வந்ததால் நான் போலீசுக்குப் போகலை. என் வீட்டுக்கே போயிட்டேன். அழையினால தாமதம்ன்னு வீட்டுல பொய் சொன்னேன்."

கண்கள் கலங்க அவனையே பார்த்தான், சீனிவாசன்.

கீதா தொடர்ந்தாள். "எனக்கு என் மேலேயே ஒரு அருவருப் பான உணர்வு ஏற்பட்டுப்போச்சி. ஒரு பெரிய உண்மையை உணர்ச்சி, என் வீட்டுல என்னால் சகஜமா இருக்க முடியலை. இதெவிட என் மகேந்திரன்கிட்ட என்னால் ஒரு வார்த்தைகூட மகம் பார்த்துப் பேச முடியலை. ஒரு கடிதாரம் வாங்கினாகூட செகண்ட் ஹாண்ட்'ல வாங்கறது அவருக்குப் பிடிக்காது. என்னோட உருவத்தைக்கூட யாரும் வேற மாதிரியா பார்க்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறவர். அவருக்கு களங்கப்பட்டு நிக்கிற என்னை எப்படி காணிக்கையாக்கிறது? யோசிச்சேன். ஒரு காரம் நல்லா யோசிச்சேன். கடிதம் எழுதி வைச்சிட்டு வந்து, இங்கே தனியா வாழ்ந்துகிட்டிருக்கேன்."

அவன் சொல்லி முடித்தபோது சீனிவாசனின் கண்கள் சிவந்து பாயிருந்தன. எச்சில் விழுங்கிக்கொண்டான், அவன்.

"உங்களால் மகேந்திரனை மறக்க முடியுதா?"

"முயற்சி பண்ணிக்கிட்டிருக்கேன். மறந்துதான் ஆகணும்."

"கீதா, நீங்க ஏன் அப்படி நினைக்கணும்? களங்கம்கிறது பெரிய வார்த்தை. நடந்ததை ஒரு விபத்துன்னு நினைக்கலாமே! உடம்புக்கு ஏற்படுற விபத்து மாதிரி கற்புக்கு ஏற்பட்ட தீர்பாராத ஒரு விபத்து."

"என்ன வார்த்தை சொன்னா என்னங்க, சம்பவம் ஒண்ணு அனே?"

"உங்களை தாராள மனசோடு ஏத்துக்கிற மனப்பக்குவம் மகேந்திரனுக்கு இருந்தா?" என்றான், சீனிவாசன்.

"அவர் அப்படி என்னை ஏத்தக்கணும்னு நான் தீர்பார்க்கலைங்க."

"ஏன்?"

"எச்சில் பலகாரத்தை சாமிக்கு நைவேத்தியம் பண்ணக் கூடாதுங்க."

அவன் பதிலால் அவன் ஆடிப்போனான்.

“மகேந்திரா.”

மொட்டை மாடியில் கைப்பிடி அவன் கைகளைத் தாங்கி, கீழே சாலையைப் பார்த்து கொண்டிருந்த மகேந்திரன் அழைப்புக்கு ருஜு திரும்பினான்.

அவன் அப்பா சோமசுந்தரம் அருகில் வந்து “என்னப்பா?”

“சேலத்திலேர்ந்து உன் அதை தபால் போட்டிருக்கா.”

“அம்மா சொன்னாங்க.”

“ரேணுகாவுக்கு படிப்பு முடிஞ்சு ஒரு வருடம் ஆச்சு அதனால் கல்யாணம் பண்ணிடலாம்னு முடிவு எடுத்திருக்கிற உன் அதை எழுதிருக்கா.”

“சரிப்பா.”

“ரேணுகாவை உனக்கு கட்டி வைக்கணும்னு அவளுக்கு ஆசை.”

“அப்பா” என்று அதிர்ந்தான், மகேந்திரன்.

“அவ ஆசைப்படறதில தப்பில்லையேப்பா. முறைப்பொண்ணு முறை மாமன் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதில புதுசா என்ன இருக்கு? ரேணுகா எதில் குறைச்சல்? படிப்பு இருக்கு. அது இருக்கு. வீணை, தையல், சமையலுன்னு எல்லாத்துலே ஆர்வம் உள்ள பொண்ணு. நீ என்ன சொல்றே மகேந்திரா.”

“அப்பா, உங்களுக்குதான் எல்லா விசயமும் தெரியுது நான் கீதாவை நேசிக்கிறது உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்.”

“நேசிக்கிறதுன்னு சொல்லாதே, நேசிச்சதுன்னு சொல்லு.”

“இல்லைப்பா. இப்பக்கூட நான் அவனை மனப்பூர்வ நேசிக்கிறேன்.”

“மகேந்திரா, நீ பேசறதில ஏதாவது அர்த்தமிருக்க கீதாவை நேசிக்கிறதா சொன்னே. தோளுக்கு உசந்த பைய வேலைக்குப் போய் சம்பாதிக்கிற பையன், நல்லது- கெட்ட தெரிஞ்சவன்னு ஒரு வார்த்தை எதிர்ப்பு சொல்லாம நானு

உங்கம்மாவும் சரின்னு சொன்னோமா? இல்லையா? இப்ப அவனை ஆளையே காணோம். சாமியாராப் போறேன்னு கடுதாசி எழுதி வைச்சிருப்போய் சேர்த்தவனை இன்னும் நேசிக்கிறேன்னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தா அதனால் ஏதாவது பயன் இருக்கா, சொல்லு.”

மகேந்திரன், தன் மன உணர்வுகள் முழுக்க கொட்ட இயலாமல் தவிப்புடன் தன் தந்தையைப் பார்த்தான்.

“அவ வீட்டைவிட்டுப் போய் எவ்வளவு நாளாச்சு?”

“முணு மாசமாச்சி.”

“எங்கே இருக்கான்னு தெரியுமா?”

“தெரியாது.”

“அவ உயிரோடு இருக்காளாள்னாவது தெரியுமா?”

“அப்பா! உங்க வாயால் அப்படி எல்லாம் சொல்வாநீங்கப்பா.”

“சரி, அவ நல்லா இருக்கட்டும். நீ கிடந்து உருகுறியே. இதே மாதிரி நினைப்பு அவளுக்குமே இருந்தா, இந்த முணு மாசத்துல உனக்கு ஒரு கடிதமாவது போட்டிருக்கமாட்டாளா?”

“அதுதான் எனக்கும் புரியலைப்பா.”

“அதான் தெளிவா கடிதம் எழுதி வைச்சிருப் போயிருக்காளே. அப்புறமும் என்ன புரியலை, உனக்கு? எனக்கு இந்த இல்லற வாழ்க்கையே பிடிக்கலைன்னு துறவுக்குப் போனவ உனக்கு எப்படி எழுதுவா.”

“இல்லைப்பா. இன்னும்கூட என்னால் அந்தக் கடிதத்தை நம்பமுடியலைப்பா.”

“பின்னே, நல்லா இருந்த பொண்ணு திடீர்னு வீட்டைவிட்டுப் போறதுக்கு அவளுக்கென்ன பைத்தியமா?”

“அதுதான்ப்பா புரியாத புதிரா இருக்கு.”

“இருந்துட்டுப் போகட்டும். சரி! நாளைக்கே நீ அவனைத் தேடி கண்டுபிடிக்கிறேன்னே வை. கடிதம் எழுதினதையே நேர்லேயும் சொல்லி, கையில விபூதி கொடுத்து கடிதம் அனுப்பிச்சா என்ன செய்வே?”

“இல்லைப்பா. அவ துறவுக்குப் போகலை. அது சின்ன விஷயமில்லை. அவ ஏதோ ஒரு சிக்கல்லேர்ந்து விடுபடுறதுக்காக அப்படி பொய்யான ஒரு காரணத்தை எழுதி வைச்சிருப்பா

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

போயிட்டாங்கிறதுதான் என் நினைப்பு."

"உன்னோடு என்னால் வாதம் பண்ண முடியாது. எது எப்படியோ, என்ன காரணமோ, திடுதிப்புன்னு எல்லாதையும் உதறிட்டு ஒடிப்போன ஒரு பொண்ணை என்னால் நல்லவிதமா நினைக்க முடியலைப்பா. குடும்பத்துக்கு ஒத்துவர்ப்பு பொண்ணாவும் என்னால் சொல்ல முடியலை. அவளையே நினைச்சிக்குட்டு பைத்தியம் பிடிச்சவன் மாதிரி இப்படியேதான் திரிஞ்சிக்கிட்டு இருக்கப்போறியா நீ?"

அப்பாவின் குரலில் கோபம் சேர்ந்திருந்தது.

"என்னை என்ன செய்யச் சொல்றங்கப்பா?"

"ரேணுகாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்றேன்."

"வேணாம்ப்பா. என்னை வற்புறுத்தாதீங்க. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு."

"என்ன நம்பிக்கை?"

"கூடிய சிக்கிரம் கீதாவைக் கண்டுபிடிச்சிடுவேன்."

"கண்டுபிடிச்சி?"

"அவளை உங்க மருமகளாக்கிறேன்."

"மூணு மாசமா தேடி கிடைக்காதவ இனிமேதான் கிடைக்கப் போறாளா?"

"எனக்கு நம்பிக்கை இருக்குப்பா."

"சரி, இப்படி வைச்சுக்கலாம். எதுக்குமே ஒரு எல்லை இருக்கில்லையா? இன்னையிலேருந்து ஒரு மாசம் அவகாசம். அதுக்குள் நீ சொல்றபடி கீதாவைக் கண்டுபிடிச்சி கூட்டிட்டு வா. இல்லைன்னா ரேணுகாவை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு சம்மதம் சொல்லு. அதுக்கும்மேல நீ எங்க பொறுமையை சோதிச்சா நானும், உங்கம்மாவும் ஆளுக்குக் கொஞ்சம் விஷத்தை சாப்பிட்டுட்டு மேல போயிடுவோம். இது நிச்சயம். இதை மனசுல வச்சிக்க." கோபமாக சொல்லிவிட்டுப் போன அப்பாவை கண்களில் நீர்திரையிடப் பார்த்தான், மகேந்திரன்.

"கீதா! நீ எங்கே இருக்கிறாய்?"

"கீதா..."

"ம்?"

"ஏன் டல்லா இருக்கே இன்னைக்கு?"

"பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி படிச்சேன்."

"என்ன சேதி?"

"ஒரு பத்தொன்பது வயசு காலேஜ் பொண்ணு ஆட்டல் மொட்டை மாடியிலேர்ந்து குதிச்சி தற்கொலை செய்துகிட்டிருக்கா மகி."

"பாவமே! பரீட்சையில் பெயிலா?"

"இல்லை. காதல் தோல்வியாம். பேத்தலா இல்லை?"

"இதில் என்ன கீதா பேத்தல்? அவ அந்த அளவுக்கு அந்தப் பையனை காதலிச்சிருக்கலாம். அவன் தனக்குக் கிடைக்கப் போறதில்லைன்னு தெரிஞ்சதும் மனசு நொந்துபோய் தற்கொலை செய்திருக்கா."

"அதைத்தான் அபத்தம்னு சொல்றேன், மகி. காதல்ங்கிறது நம்ம வாழ்க்கையில் நடுவில் வர்ற ஒரு அத்தியாயம். அவ்வளவு தான். அது மட்டுமே வாழ்க்கை இல்லை."

காதல்ன்னு இல்லை மகி. எந்த விஷயத்துக்குமே தற்கொலை செய்துக்கிறது கோழைத்தனம். எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் தீவிரமா யோசிச்சா சரியான தீர்வு நிச்சயமா கிடைக்கும். உயிர் எவ்வளவு உன்னதமான விசயம். அதைக் கொடுத்தது யாரு? கடவுள். அவருக்குத்தான் அந்த உயிரை திரும்ப எடுத்துக்கொடுக்கான் உரிமையும் இருக்கு."

"என்ன கீதா இவ்வளவு உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசுறே! ஒரு வாதத்துக்காக கேக்கறேன். நீயும், நானும் தீவிரமா காதல் பண்ணோம். திடீர்னு ஏதோ ஒரு காரணத்தால் நாம சேரமுடியாத சூழ்நிலை வந்தா நொந்துபோயிட மாட்டியா நீ?"

"நொந்துபோவேன். ஆஷா, இடிஞ்சி தரைமட்டமாயிட மாட்டேன்."

"அப்படின்னா என் மேல உனக்கு முழு அளவு காதல் இல்லைன்னு அர்த்தம் கீதா."

"உளறாதீங்க. தைரியமா இருப்பேன்னு சொன்னா காதல் இல்லைன்னா அர்த்தம்?"

"அப்படின்னா நிரூபி."

"என்ன நிரூபிக்கிறது?"

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

"உனக்கு என்மேல் தீவிரமான காதல் உண்டுக்குறதை."

"எப்படி நிரூபிக்கச் சொல்நீங்க?"

"உனக்கு நீச்சல் தெரியாதுதுமே?"

"ஆமாம்."

"இந்தக் கல்லுதிச்சிநின்றுபார்க்கலாம்! என்னநிகைச்சுட்டே அப்படி பேத்தலா நான் கேக்கமாட்டேன். முதல் தடவையா என் உதட்டை ஒரு முத்தம் கொடுத்து நிரூபிச்சாப் போதும்."

நெருங்கி வந்தாள். என் உதடுகளில் முத்தமிட்டாள் விலகினாள். என் தலையை செல்லமாகக் கலைத்தாள்.

"போதுமா? நிரூபணம் ஆகிடுச்சா?" என்று சிரித்தாள்.

எவ்வளவு தைரியமான பெண் நீ! எந்த பிரச்சினைக்கும் தற்கொலையை நினைக்கமாட்டாய். ஆகையால் நீ எங்கே உயிருடன் தான் இருக்கிறாய். ஏதோ ஒரு வீம்புடன் தான் மவுனம் சாதிக்கிறாய்.

லிரைவில் உன்னைப் பார்க்கத்தான் போகிறேன், சீதா.

உண்மையைப் பகிர்ந்துகொண்ட பிறகு சீதாவுக்கு மனதிலிருந்து பாரம் இறங்கியது போலிருந்தது. அன்றிலிருந்து சீனிவாசனிடம் எந்த தயக்கமும் இன்றி பேச முடிந்தது. சீனிவாசனும் அதற்குப்பின் கூடுதல் அனுசரணையுடன் நடந்துகொள்வதாகப்பட்டது.

சின்ன சின்னதாய் பல சம்பவங்களில் சீனிவாசன் அவள் மேல் தன் அன்பையும், மரியாதையும் காட்டுவதாகப்பட்டது.

ராஜாத்திக்குப் பிறந்த நாள் என்று அவனை மட்டும் அழைத்திருந்தான்.

சீதா மாடிக்கு வர, புது சட்டைப் போட்ட ராஜாத்தியின் கையைப் பிடித்து 'கேக்' வெட்டச் செய்து, 'கேக்' துண்டை அவளுக்கு நீட்டினான்.

"முதல்ல நீங்க எடுத்துக்கங்க" என்றாள், அவள்.

"இல்லைங்க. இவ பொறந்து கொஞ்ச நாளிலேயே அம்மா

போயிட்டா. ஆனா, அம்மா பாசம் எப்படி இருக்கும்னு இவளுக்கு நீங்கதான் காமிச்சுக்கிட்டு இருக்கீங்க எடுத்துக்கங்க" என்று நீட்டினான், அவன்.

அவளுக்கு சிரித்துப்போனது.

வேறு ஒரு சத்தர்ப்பத்தில் சீதா கேட்டாள்:

"சீனிவாசன், உங்க மனைவியோட முகம் எப்படி இருக்கும்னு பார்க்க ஆசையா இருக்கு. 'போட்டோ' வைச்சிருக்கீங்களா?"

"இருந்தது. ஆனா, கிழிச்சப் போட்டுட்டேன்."

"என்னங்க இப்படிச் சொல்நீங்க?"

"ஆமாம். ராஜாத்தி நாளைக்கு வளர்ந்து பெரிசானப்புறம் என் அம்மா யாருன்னு கேட்டா அந்த 'போட்டோ'வைக் காட்டணும் தன் அம்மா இறந்துட்டாங்க்கிறதே ஒரு சஷ்டமான விஷயம். தன்னோட அம்மா அழகா, சாந்தமா இருப்பாங்கன்னு தெரிஞ்சா அது இன்னும் வேதனைங்க. ஆனா, நான் வேற ஒரு வழியில் தப்பிச்சுக்குவேன்."

"என்ன?"

"ராஜாத்தி இப்போ உங்களைப் பார்த்துதான் அம்மான்னு கூப்பிடுறா. அதனால அவளுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய பொறுப்பும் உங்களுக்குத்தான்."

சீனிவாசனின் பேச்சின் பொருள் அவளுக்குப் புரியவில்லை. முன்வாசலில் நாற்காலிகள் போட்டுக்கொண்டு, கோவில் கோபுரப் பொந்துகளில் இடம் மாறி அமரும் மாலை நேர புறாக்களைப் பார்த்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது கேட்டாள்:

"சீனிவாசன், ஒரு தனிப்பட்ட கேள்வி கேக்கட்டுமா?"

"உங்களுக்கு என்ன மாதிரி கேள்வி வேணும்னாலும் கேக்க உரிமை இருக்குங்க சீதா. கேளுங்க."

"கைக்குழந்தையை வச்சிக்கிட்டு நீங்க சிரமப்படலையா?"

"கொஞ்சம் சிரமமாதான் இருக்கு. நீங்கதான் உதவி செய்நீங்களே."

"நீங்க ஏன் ரெண்டாவது கல்யாணம் செய்துக்கக்கூடாது? உங்களுக்காக இல்லைன்னாலும், ராஜாத்திக்காக" என்றாள்.

"தப்பில்லைங்க. யோசிச்சுக்கிட்டுதான் இருக்கேன் நானும்

ஆனா, மனசில சின்ன பயம் இருக்கு."

"என்ன பயம்?"

"அமையற பொண்டாட்டி ராஜாத்தி மேல முழு பாசத்தோடு நடந்துக்குவாளானனுதான்."

"ஏன் அப்படி சந்தேகப்படுறீங்க? ராஜாத்தியைப் பார்த்தா யாருக்கும் ஆசை வரும்."

"சரி, இப்போ நான் திருப்பி கேக்கட்டுமா?"

"என்ன?"

"உங்க குடும்பத்தில் தங்கச்சிங்களுக்கு நல்ல இடத்தில கல்யாணம் ஆகணும்னு நினைச்சிங்க. உங்க காதலருக்கு கறைபட்ட உங்களைத் தர விரும்பாம, அவர் வேறு யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு நினைச்சிங்க. உங்க எதிர்காலத்தைப் பத்தி நினைச்சிங்களா?"

"நினைக்க என்ன இருக்கு? பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறேன், குழந்தைகளுக்கு பாடம் சொல்லித் தரேன். மனசுக்குப் பிடிச்ச புத்தகம் படிக்கிறேன்."

"இப்படியே ஆயுசு முழுக்க ஓட்டிடலாம்னு திட்டமா?"

"வேற என்ன பண்ணுறது?"

"கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது."

"என்ன உளர்நீங்க?"

"இல்லை கீதா. நான் மனசுவிட்டுச் சொல்றேன். நீங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கணும். எச்சில் பண்டத்தை சாயியா மதிக்கிற உங்க காதலருக்கு சமர்ப்பிக்க மனசில்லைன்னா, சாதாரண ஆசாமிக்கு சமர்ப்பிக்கிறதுல தப்பில்லை. அந்த சாதாரண ஆசாமி உங்களைப் புரிஞ்சவரா, உங்களைப் பத்தின உண்மை தெரிஞ்சவரா, தெரிஞ்சும் மனசார கல்யாணம் செய்துக்க விரும்புறவரா அமையற பட்சத்தில் தப்பு இல்லைங்க."

கீதா அமைதியாக அவனைப் பார்த்தாள்.

"என்னை அந்த சாதாரண ஆசாமியா நினைச்சுக்கங்களேன்" என்றான் சீனிவாசன், வேறு எங்கோ பார்த்தபடி.

அவன் பேச்சு வராமல் தவித்தாள்.

"கீதா, நீங்க எதுவும் பேசாதீங்க. நான் பேசிடுறேன். முழுக்க பேசிடுறேன். நீங்க யோசிச்ச நாளைக்குச் சொல்லுங்க, போதும்."

உங்களுக்கு நடந்த கொடுமை ஒரு மோசமான விபத்துன்னு நினைக்கிற பக்குவம் எனக்கு இருக்கு. உங்களுக்கு ஒரு குறை இருக்கிற மாதிரி, எனக்கும் மனைவியை இழந்தவன்னு ஒரு குறை இருக்கு. அர்த்தமே இல்லாத நம்ம ரெண்டு பேர் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு அர்த்தத்தைக் கொடுத்துக்கிட்டு இருக்கிறவ ராஜாத்தி.

நீங்க இல்லாம அவளால் இருக்கவே முடியாதபடி ரொம்ப ரொம்ப உங்கனோடு பாசமா ஒட்டிக்கிட்டா, அவ. இந்தப் பாசப் பிணைப்பு வாழ்க்கை பூரா ஏன் தொடரக்கூடாது? தனிமரமா நீங்க காலம் பூரா நீக்கணும்னு எதுக்காகப் பிடிவாதம் பிடிக்கணும்? நான் உங்களை பூரண மனசோடு ஏத்துக்கத் தயாரா இருக்கேன். நீங்க எச்சில் பண்டம்சிறுது உங்கனோட தாழ்வு மனப்பான்மைன்னா, அதே தகுதி எனக்கும் உண்டு. நானும் எச்சில் பண்டம்தாங்க. நடந்ததையே நினைச்சி உங்களுக்குள்ளேயே குமைஞ்சி ஒரு பிடிப்பில்லாம வாழ்க்கையைத் தொடர்றதுக்கு பதிலா, ராஜாத்தி மூலமா ஏற்பட்டிருக்கிற பிடிப்பை ஏன் வலுவான பந்தமா மாத்திக்கக்கூடாதுன்னு கேக்கிறேன். யோசிச்ச முடிவெடுங்க. நீங்க எந்த முடிவுக்கு வந்தாலும் எனக்கு சம்மதம்தான்."

ராஜாத்தியைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்த சீனிவாசனை வாயடைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள், கீதா.

படுக்கையில் மல்லாந்து படுத்திருந்தாள், கீதா.

மின்விசிறி மெதுவாக சுழன்றுகொண்டிருக்க, அதன் திழல் அவன் மேல் அலையடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சீனிவாசன் சொன்ன வார்த்தைகள் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆயுசு முழுவதும் இப்படியே இருந்துவிட முடியுமா என்று கேட்டார், 'முடியுமா?'

துரைசாமி போல எத்தனைத் துரைசாமிகளை என் வாழ்வில் சந்திக்கவேண்டி வரலாம்! ஒரு அழகான இளம்பெண்ணுக்கு பாதுகாப்பு அவசியம் தேவைதானே?

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

ஒருமுறை மாடு மேய்ந்துவிட்டுப் போய்விட்டது என்பதற்காக பூத்தோட்டத்தை கற்றி உள்ள வேலிகளைத் தூக்கி எறிந்து விடவா செய்வார்கள்?

மறுபடி எந்த மாடும் நுழையாமலிருக்க வேலியைப் பலப்படுத்தத்தானே செய்வார்கள்?

எனக்கும் ஒரு நிரந்தர வேலி வேண்டாமா?

அன்றைக்கு சீனிவாசன் இருந்தார். ஒடிவந்து துரைசாமியை உதைத்து விரட்டினார். ஒவ்வொரு நேரமும் யாராவது அப்படி வந்து காப்பாற்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா?

என் நிலை என்ன?

என் சம்மதமில்லாமல், என் மன ஈடுபாடு எதுவும் இல்லாமல், இன்னும் சொல்லப்போனால் என் கயநினைவே இல்லாமல் நான் கெடுக்கப்பட்டேன்.

ஆனால், சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை மன ஈடுபாடு இருந்ததோ இல்லையோ, அறிந்து நடந்ததோ அறியாமல் நடந்ததோ? கற்புகெட்ட பெண் என்பவள் அருவருப்புடன் பார்க்கப்படும் ஒரு கேவலமான பொருள்தான்.

'ரோட்ல போனப்போ சைக்கிள் மோதி கீழே விழுந்து என் கால் முறிஞ்சிபோச்சி' என்று சொன்னால் அதை அனுதாபத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

'திடீர்னு என்னைக் கடத்திவிட்டுப்போய் எனக்கே தெரியாம என்னைக் கற்பழிச்சுட்டாங்க' என்று சொன்னால் அங்கே அனுதாபத்தை முந்திக்கொள்வது ஒரு அபத்தம்தான்.

என் குடும்பத்தினரின் அமைதி குலையும், தங்கைகளின் வாழ்க்கை பாதிக்கும் என்று நினைத்துதான் விலகி வந்தேன்.

மகேந்திரனைப் பொறுத்தவரையில் கறைபட்ட என்னை அவரிடம் ஒப்படைக்க மனம் ஒப்பாததும் ஒரு காரணம்.

உண்மையை மறைத்து அவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருக்க முடியும். நடந்த சம்பவத்திற்கு சாட்சி ஏது, ஆதாரம்தான் ஏது?

ஆனால், மனசாட்சி! ஒவ்வொரு விநாடியும் கடிகார முள்ளாக என்னை டிக், டிக் என்று குத்தாதா?

உண்மையைச் சொல்வதென்றால் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

மகேந்திரனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். பழகினதில் நன்றாகத் தெரியும். அவரால் இந்த அதிர்ச்சியான உண்மையை ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியாது.

ஒருவேளை, காதலித்துவிட்டோமே என்கிற மனிதாபிமான கோணத்தில் முழு மன சம்மதமின்றி, நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு மட்டும் என்னை ஏற்க அவர் முன்வரலாம்.

அப்படி நடக்கும் திருமணத்தில் என்றென்றும் பிரச்சினைகளை வேறு வேறு ரூபங்களில் நான் சந்திக்கவேண்டி வரலாம். அடிமனதில் ஒரு உறுத்தலுடனே என்னை அவர் தொடுவார். நிறைவில்லாமல் ஒப்புக்கு ஒரு பந்தம் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும்.

இதையெல்லாம் பொறுமையாக யோசித்துப் பார்த்ததால்தான் யாருக்கும் உண்மை சொல்லாமல் விலகி வந்தேன்.

இங்கே இந்த வாழ்க்கையில் கிடைத்த புதிய அறிமுகம் சீனிவாசன். அவர் குழந்தை ராஜாத்தியை எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது.

சீனிவாசனின் கண்ணியம் தவறாத பண்பான, நிதானமான, ஆழமான பேச்சு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவர் மனைவியை இழந்தனோகம் என்னையும் பாதித்திருக்கிறது. கைக்குழந்தையோடு போராரும் அவர் மேல் எனக்கு அக்கறையும், பரிதாபமும் கலந்த ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டிருப்பது உண்மைதான்.

அவரை என்னால் முழுக்க ஒரு நம்பிக்கையான ஆசாமி என்று நினைக்க முடிந்ததால்தான் என் வாழ்வின் மகத்தான ரகசியத்தையே சொன்னேன்.

'நான் உன்னை மணக்க முன்வருகிறேன், யோசித்து பதில் சொல்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

கேட்டதில் தப்பே இல்லை. அவர் கோணத்தில் நியாயமே. மனைவியை இழந்தவர். குழந்தையை வளர்க்க சிரமப்படுபவர். அந்த குழந்தை என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டுவிட்ட நிலை. நானோ ஒரு பரிதாபமான பின்னணியில்.

இந்த சூழ்நிலையில் எனக்கு ஒரு அந்தஸ்தும், பாதுகாப்பும் கிடைப்பதற்காகவும், அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு நிரந்தரமான தாய் கிடைப்பதற்காகவும் இந்த திருமணத்திற்கு என்னை சம்மதிக்கச் சொல்கிறார்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

இதில் காதலோ, வேறு இச்சைகளோ இல்லை,
என் உண்மை நிலை உணர்ந்தவர். அதை ஒரு பொருட்டாக
நினைக்கத் தயாரில்லாதவர். பண்பாளர்.
சம்மதிப்பதில் என்ன தவறு?

ஆனால்... ஆனால்...

மகேந்திரனிடம் பழகியதெல்லாம்? மனதில் அவ்வப்போது
புகைமூட்டமாக உலவும் அந்த நினைவுகளெல்லாம்?
அதெல்லாம் மறக்கப்பட வேண்டியவைதான்.

அதெப்படி? அந்தக் காதல் பொய்யா? மகேந்திரனை உருகி
உருகி தேசித்ததெல்லாம் வெறும் பொழுதுபோக்கு கவாரியுங்
களா? அது ஆழமான காதல் இல்லையா?

ஆழமான காதலை மறப்பது சாத்தியமா?

மறக்க இயலாதெனில் அந்த நினைவுகளைச் சுமந்து
கொண்டு, மற்றொரு வாழ்க்கையில் பொருத்திக்கொள்வது
இயலுகிற விஷயமா?

யோசிக்க யோசிக்க அடுத்தடுத்து கேள்விகளாக மனதில்
புரண்டன. கிதா சற்று அயர்ச்சியாக உணர்ந்தான். சிந்தனைச்
சங்கிலியில் சில கேள்விகளுக்கு விடைகள் இருந்தன.
சில கேள்விகளுக்கு விடைகள் தேடுவதே தவறாகப்பட்டன.
குழப்பமே மிஞ்சியது.

மறுநாள் மொட்டை மாடியில் துணிகளைக் காயப்போட
கிதா வந்தபோது, தன் துணிகளை உதறிக் காயப்போட்டுக்
கொண்டிருந்த சீனிவாசன், "குட் மார்னிங் கிதா" என்றான்.

"குட் மார்னிங்."

"என்ன கண்ணெல்லாம் சிவந்திருக்கு?"

"ராத்திரி பூரா தூங்கலைங்க."

"ஏன்?"

"நீங்க கேட்டதையே யோசிச்சிட்டிருந்தேன்."

"முடிவுக்கு வந்திங்களா?"

"குழப்பமா இருக்கு."

"தெளிவா யோசிச்சா குழப்பமே இல்லைங்க. உங்க மனசில
இருக்கிற தாழ்வு மனப்பான்மையை முதல்ல விரட்டிட்டு

யோசிக்க ஆரம்பியுங்க. அப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்கவே
இல்லைன்னு நினைச்சுக்கிட்டு யோசியுங்க."

கிதா வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

"எதுக்காக சிரிக்கிறீங்க?"

"அப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்கலைன்னா இந்தக் கேள்வியையே
நான் சத்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லைங்க."

"அது சரிதான். ஆனா, யாருக்கு யாருன்னு மேல் ஒருத்தன்
போட்டு வைச்சிருக்கிற முடிச்சை யாராலேயும் மாத்திப்போட
முடியாதா?"

அவன் அருகில் வந்தான், கிதா.

"சீனிவாசன் என்னடா இவ இப்படி உடைச்சிக் கொள்ளேன்னு
நயவுசெஞ்சுநீ நீங்க நினைக்கக்கூடாது கேக்கட்டுமா?"

"எது வேணாலும் கேளுங்க."

"என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்குக் காரணம் யா
மேல் அய்யோ பாவமேன்னு ஏற்பட்டிருக்கிற பரிதாபமா?
இல்லை உங்க குழந்தைக்கு ஒரு நல்ல அம்மா விடைச்சாங்கிற
கயநலமா?"

சற்றேயோசித்த சீனிவாசன், மன உணர்வுகளை இது இத்தனை
சதவீதமனு பிரிக்க முடியுமனு எனக்குத் தோணலைங்க, கிதா.
ஒரு வகையில் பரிதாபம்தான். ஆனா, பரிதாபம் காட்டப்பட
வேண்டிய பெண்கள் நாடல் எத்தனையோ பேர் இல்லையா?
ஒரு வகையில் கயநலம்தான். ஆனா, ராஜாத்திக்கு யாராவது
ஒரு அம்மா போதும்னா ஒரு அதானை விடுதிகுப் போய்
ஒரு பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக் கொட்டு வரமுடியாதா?
பரிதாபம், கயநலம் இது எல்லாத்தையும் மீறி உங்களை
எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு.

உங்களைன்னு நான் சொல்றது உங்க முக அழகை மட்டும்
இல்லை; அக அழகையும் சேர்த்துதான். எத்தப் பொண்ணுக்கும்
ஏற்படக்கூடாத ஒரு பெரிய பாதிப்பு உங்க வாழ்க்கையில்
ஏற்பட்டப்பவும் நீங்க விவேகத்தோடு சிந்திச்சிங்களே, அந்த
விவேகம் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு.

அந்தபாதிப்பால் மத்தவங்க வாழ்க்கை பாதிக்கக்கூடாதுன்னு
நினைச்சி விலகி வந்திங்களே, அந்த பக்குவம் எனக்குப்

பிடிச்சிருக்கு. தனிச்சி வாழ முடியும்னு நினைக்கிறீங்களே. அந்த மனோதிடமும், நம்பிக்கையும் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. ராஜாத்தி மேல நீங்க காட்டுற பாசம் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. அதனால இந்தக் கல்யாணத்துக்கு பரிதாபம், சுயநலம், இதோட நேசம்னு ஒரு விஷயத்தையும் நீங்க சேர்த்தே பார்க்கலாங்க கீதா."

சீனிவாசன் பேசி முடித்தபோது கீதா பரவசமாக இருந்தாள்.

"நீங்க ஜென்டில்மேன்" என்றன, அவள் உதடுகள்.

"நன்றி. பதில் என்ன?"

"சீனிவாசன், உங்க மனசும், நோக்கமும் தெளிவா இருக்கு. நான் விரும்பாம எனக்கு நடந்த விபத்தை உங்களால் ஜீரணிக்க முடியலாம். ஆனா, நானே விரும்பிப் பழகின என் பழைய காதலையும் உங்களால் ஜீரணிக்க முடியுதா?"

"பழைய காதல்னு நீங்களே சொல்றீங்களே. நான் கல்யாணம் செய்துக்க விரும்புறது இப்போ எனக்கு எதிர்ப்பு நிக்கிற இன்னைய கீதாவைதான். அதே பழைய காதல் எனக்கும், என் மனைவியோட உண்டுங்கிறதை நீங்க அடிக்கடி மறந்துடுறீங்க கீதா."

கீதா சில விநாடிகள் அமைதியாக நின்றாள். துணிகளை உதறி காயப்போடத் தொடங்கியவள், அவன் முகத்தைப் பார்க்காமல் சொன்னாள்:

"பத்திரிகை அடிக்க வேணாம். ஊரைக் கூட்டவேணாம். நாள் பாருங்க கோவில்ல எளிமையா நடத்துங்க."

ஆட்டோவைவிட்டு இறங்கின மகேந்திரன் பரிக பார்சலுடன் அந்த திருமண மண்டபத்தை நோக்கி நிதானமாக நடந்தான்.

மிகவும் நெருங்கின நண்பனின் திருமணம், மிக வற்புறுத்தி இருந்ததால் தவிர்க்க முடியாமல் புறப்பட்டிருந்தான்.

சந்தனம் தொட்டுக்கொண்டு உள்ளே வந்து நாற்காலிகளில் சற்று பின்வரிசையாகப் பார்த்து அமர்ந்துகொண்டான்.

மணமேடையில் திருமணத்திற்கான சடங்குகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, எல்லா முகங்களிலும் அகலமான சிரிப்பு

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

இருந்தது.

"எக்ஸ்கியூஸ் மி."

குரல் கேட்டுத் திரும்பினான், மகேந்திரன்.

அந்த இளம்பெண் பச்சை நிற பட்டுச்சேலை கட்டி, நிறைய நகைகள் அணித்திருந்தாள். எங்கேயோ பார்த்த நினைவு வந்தது. எங்கே என்று நினைவு இல்லை.

"என்னையா கூப்பிட்டங்க?" என்றான், மகேந்திரன்.

"ஆமாம் சார்" என்று அவனுக்கு அருகாமை நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்த அவள், "நீங்க... மிஸ்டர் மகேந்திரன் தானே? டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சில் வேலை பார்க்கிறீங்க?" என்றாள்.

"சரிதான்."

"என்ன சார் இப்படி உடைஞ்சிபோயிட்டங்க? எதுக்கு தாடி? உடம்பு சரியில்லையா?"

"ஆமாம் சாரி... நீங்க யாருன்னு."

"என் பேர் மணிமேகலை சார். கீதாவோட தோழி. கீதாவோட அப்பாவுக்கு அறுபதாம் கல்யாணம் நடந்துப்பறான் வந்திருந்தேன். அதுக்கு நீங்களும் வந்திருந்தீங்க. கீதா உங்களை தன் நண்பன்னு சொல்லி அறிமுகப்படுத்தி வைச்சா. நீங்க டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சில் நடக்கிற காமெடி எல்லாம் சொல்லி, கத்தி நின்ன அத்தனை பேரையும் வயிறு புண்ணாகிற அளவுக்கு சிரிக்க வைச்சிக்கிட்டு இருந்தீங்க. ஞாபகமில்லையா?"

"இப்ப ஞாபகம் வந்துச்சிங்க."

"என்ன சார் உங்க உடம்புக்கு?"

"ஒண்ணும் இல்லைங்க. உங்க தோழி கிடைச்சுட்டா எல்லாம் சரியாப்போயிடும்."

"யாரு, கீதாவா? அப்படின்னா? அவளை... அவளை 'லவ் பண்ணுறீங்களா?"

"ஏன் உங்களுக்கு தெரியாதா?"

"தெரியாது சார். உங்களை தன் நண்பன்னுதான் சொன்னா. அதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தை சொன்னதில்லை."

"நாங்க ரெண்டு பேரும் ரொம்ப ரொம்ப நேசிச்சோம். திடீர்னு நம்பமுடியாம ஒரு சுடிதம் எழுதி வைச்சிட்டு வீட்டைவிட்டுப்

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

போயிட்டாங்க."

"ஏன்?"

"அது புரியாமதான் அல்லாடிக்கிட்டு இருக்கோம்."
மணிமேகலை சில விநாடிகள் போசித்துவிட்டு.

"சார்... ஒரு உண்மையை தெரிஞ்சே மறைச்சி வைக்கிறது பாவம்னு எனக்குப் படுது. அவ என் தோழியா இருக்கலாம். ஆனா, உங்களுக்கு துரோகம் பண்ணுறது தப்பு. உங்களுக்கு என்ன குறைச்சல்? எதுக்காக உங்களைவிட்டு விலகி வந்து யாரோ ஒருத்தனுக்கு ரெண்டாம் தாரமா வாழ்க்கைப்படணும் என்றான், படப்படப்பாக.

"என்னங்க, நீங்க என்னங்க சொல்றீங்க?"

"கீதா எங்க ஊர்லதான் இருக்கா சார்."

"உங்க ஊர்லன்னா?" என்றான், அதிர்ச்சியுடன்.

"கும்பகோணத்தில். அவளுக்கு நான்தான் வீடே பிடிச்சிக் கொடுத்தேன். சில காரணங்களுக்காக நான் எல்லாரையும்விட்டு வந்துட்டேன். சந்தர்ப்பம் வரறப்ப சொல்றேன்னு சொன்னா. நாங்களும் பலது வைபார்த்துப்பேசிட்டோம். என்ன காரணம்னு வாயே திறக்கலை இந்த நிலைமையில் அவ குடியிருக்கிற வீட்டுக்கு, மாடியில் சீனிவாசன்னு ஒருத்தர் தன் கைக்குழந்தையோடு குடிவந்தார். எப்படி, எந்தவிதத்தில் பழக்கம் ஏற்பட்டு எப்படி வளர்ந்ததுன்னு தெரியலை. வற்ற வெள்ளிக்கிழமை அவனுக்கு ரெண்டாந்தாரமா வாழ்க்கைப்படுறா. கோவிலில் கல்யாணம் செய்துக்கிறதா இருக்காங்க."

மகேந்திரனுக்கு ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அதிர்ச்சியைக் கூட்டிக்கொண்டே சென்றன. எழுந்தான்.

"அவ முகவரி மாட்டும் சொல்லுங்க. மத்த எல்லாத்தையும் நான் அவகிட்டேயே பேசிக்கிறேன்" என்றான்.

விலாசம் சொன்ன மணிமேகலை, "தயவுசெஞ்சி நான்தான் சொன்னதாக சொல்லிடாதீங்க. யார் பக்கம் நியாயம்னு புரியலை. நான் எல்லாத்தையும் உங்ககிட்ட சொன்னது, சரியா தப்பான்னு தெரியலை" தவித்தாள்.

"நீங்க நல்லதுதான் செஞ்சிருக்கீங்க. சஞ்சலப்படாதீங்க. உங்களைப் பத்தி நான் பேசலை. ரொம்ப நன்றிங்க" என்று

உடனே திருமண மண்டபத்திலிருந்து வெளியே வந்து, ஆட்டோ பிடித்து பிராட்வே வந்தான். புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த கும்பகோணம் பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டான். மகேந்திரன்.

13

கதவைத் திறந்த கீதா அதிர்ந்து நின்றாள்.

கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாக நின்றான் மகேந்திரன். அவளையும், அவள் தோளில் சாய்ந்திருந்த குழந்தையையும் பார்த்தான்.

"வா... வாங்க" என்றாள், அதிர்ச்சி மாறாமல்.

மகேந்திரன் உள்ளே வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"நல்லவேளை, என்னை ஞாபகம் இருக்கு உனக்கு. நீங்க யானுனு கேட்பியோன்னு நினைச்சகிட்டே வந்தேன்."

அமைதியாக குழந்தையை தட்டிக் கொடுத்தபடி, நின்றாள், கீதா.

"எப்படி நீ இருக்கிற இடம் தெரியுமனு கேக்காதே. தெரிஞ்சுக்கிட்டாச்சு. வந்தாச்சு. என்னோட கேள்வி ரொம்ப சின்னது கீதா. ஒரே ஒரு வார்த்தைதான், என் கேள்வியில், பதில் சொல். ஏன்?"

எச்சில் விழுங்கினாள், கீதா.

"மவுனம் என் குழப்பங்களை தெளிவுபடுத்திதான் கீதா. கையில் குழந்தையை வச்சிக்கிட்டு துறவு வாழ்க்கை வாழறதா சொல்ல முயற்சிக்க வேணாம். கடிதம் எழுதி இருந்தது பைத்தியக்காரத்தனமான காரணம்னு உனக்கே தெரியும். அதை மத்தவங்க நம்பலாம். உன்னோட நெருக்கமா பழகின நானும் நம்புவேன்னு நீ எதிர்பார்த்தியா?"

எழுந்துகொண்ட மகேந்திரன் அவள் அருகில் வந்தான்.

"என்னைப் பாரு கீதா... என் கோலத்தைப் பாரு... உன்னையே நினைச்சி, நினைச்சி உருகி பாதி உடம்பாயிட்டேன். மனசு இதைவிட மோசமா பலவீனப்பட முடியாது, கீதா. என்னை எதுக்காக அலைக்கழிச்சே?"

தரை பார்த்தபடி மெதுவாக சொன்னாள்:

"வேணாம் மகி, என்னை எந்தக் காரணமும் கேக்க வேணாம்.

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

உங்களுக்கு நான் தகுதி இல்லாதவனாய் போயிட்டேன். அதனால் தூரமா வந்துட்டேன். நான் உங்களுக்கு துரோகம் செய்யலை. நல்லது நினைச்சிதான் வந்தேன்."

"எது நல்லது? என்னைத் தவிர்க்கவிடுந்துதானா? பைத்தியம் பிடிச்ச மாதிரி அலையவிடுந்துதானா? சொல்லு."

"பிளீஸ் மகி! வேணாமே!"

"உனக்கு ஒருவேளை நான் தகுதி இல்லையா கிதா?"

"அப்படி சொல்லாதீங்க."

"என்கிட்ட இல்லாத தகுதி மாடியில் இருக்கிற சீனிவாசன்கிட்ட இருக்குதா? ஏற்கெனவே கல்யாணமாகி குழந்தை பெத்தவன்கிறதைதான் நீ தகுதின்னு சொல்றியா?"

"மகி! பிளீஸ்..." என்று கெஞ்சினான்.

"என்ன பிளீஸ்? சொல்லு! என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதில் உனக்கு என்ன பிரச்சினை வந்தது? இப்போ எவனோ ஒருத்தனை ரெண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்க அந்த பிரச்சினை தடையா இல்லையா? என்னத்துக்காக இந்த நாடகம்? சொல்லு! என்னை முட்டாளாக்காம பதில் சொல்லு?"

"எப்படி சொல்றதுன்னு புரியலை."

அவள் தோளில் கை வைத்து உலுக்கினான், மகேந்திரன்.

"இப்ப சொல்லப்போறியா இல்லையா?"

"நான் கெட்டுப்போனவ! போதுமா?" என்று கத்தினான், கிதா.

அவள் தோளில் இருந்து அதிர்ச்சியுடன் கையை விலக்கிய மகேந்திரன், அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து, "என்ன சொல்றே நீ?" என்றான்.

"சொல்றேன். எல்லாம் சொல்றேன். நான் நீலாங்கரைக்கு ஒரு தோழி வீட்டுக்குப் போயிட்டு திரும்பினப்போ..." என்று தொடங்கி நிதானமாக எல்லாம் சொன்னான்.

அதன்பிறகு அவள் யோசித்தது, முடிவெடுத்தது, விலகி வந்தது, சீனிவாசனின் அறிமுகம், குழந்தையின் ஒட்டுதல், சீனிவாசனின் கோரிக்கை, தான் யோசித்து சொன்ன பதில் என்று எல்லாவற்றையும் அவள் சொல்லி முடித்தாள்.

"இப்ப சொல்லுங்க மகி, நான் எடுத்த முடிவு தப்பா?"

"சித்தனை தப்பா இருந்தா, முடிவும் தப்பாதானே இருந்தும்?" என்றான், கைகளைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த அவன், அமைதியாக.

"என்ன சொல்தீங்க?"

"என்னைப் பத்தி நீ மனசில் வைச்சிருக்கிற மோசமான கணிப்பைதான் சொன்னேன், கிதா. என் மனசை ரொம்ப குறுகலானதா கற்பனை செஞ்சே பாரு, அதை என்னால் தாங்க முடியலை. நான் ஒண்ணு கேக்கட்டுமா? ஒருவேளை நமக்கு கல்யாணம் ஆகிவிருந்து, அதுக்கப்புறம் எனக்கு ஒரு விபத்தில் காலோ, கையோ போயிடுச்சின்னா என்னை வெறுத்துடுவியா கிதா? மாட்டேயில்ல?"

உனக்கு நடந்தது ஒரு விபத்துன்னு புரிஞ்சுக்கிற அடிப்படை அறிவுகூட எனக்கு இல்லைன்னு நினைச்சியா கிதா? கல்யாணம் ஒரு சம்பிரதாயம்தானே? நமக்கு எத்தனை குழந்தைங்க பெத்துக்கணும்னு அதுவரைக்கும் திட்டம் போட்டு, மானசிக குடித்தனம் நாம நடத்திடலையா கிதா? எவனோ முகம் தெரியாத அயோக்கியன் உன்கிட்ட வெறித்தனமா நடந்துகிட்டதுக்காக வாழ்நாள் பூரா உன்னை நான் பிரியன்னும்கூட ஒரு தண்டனையை சம்பந்தப்படாத எனக்கு எப்படிமமா நீ கொடுக்கலாம்? உன்னை நான் ஏத்துக்கமாட்டேன்னு ஏன் நினைச்சே?"

உணர்ச்சிப்பூர்வமாகப் பேசின மகேந்திரனைப் பார்த்தாள்.

"மகி, கொஞ்சம் நடைமுறையில் யோசிச்சுப் பாருங்க. என்ன இருந்தாலும் இது ஒரு உறுத்தல் இல்லையா? வடு இல்லையா? காலம் பூரா மனசில் தங்காதா? பின்னாடி ஒருநாள் அது விஸ்வரூபம் எடுத்தா என்னால் தாங்கமுடியுமா?"

"இப்பகூட என்னை நீ தாழ்வாதான் நினைக்கிறே. சீனிவாசனை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறப்போ அந்த உறுத்தல் இல்லையா கிதா?"

"உண்டு. அவர் ஏற்கெனவே கல்யாணமாகி, மனைவியை இழந்தவர். அதனால் அந்த உறுத்தல் அவருக்கு வராதுங்க. ஜோதிடர்கள் சொல்வாங்க, குறை உள்ள ஒரு ஜாதகம், குறை உள்ள இன்னொரு ஜாதகத்தோடுதான் சேரும்னு. அந்த மாதிரி..."

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

"நிறுத்து! இப்ப என்ன சொல்றே? இந்தக் கல்யாண ஏற்பாட்டை நிறுத்தச் சொல்லிடலாம். நான் உன்னை முழு மனசோடு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன். என்ன சொல்றே?"

அமைதியாக நின்றான், கீதா.
"என் மேல உனக்கு இன்னும் நம்பிக்கை இல்லை. அப்படித் தானே?"

"அப்படி இல்லைங்க..."

"அப்படித்தான். நான் உன்னை உயிருக்கு உயிரா நேசிக்கிறதையும், உனக்காக எதையும் செய்யத் தயாரா இருக்கிறவன் என்கிறதையும் உனக்கு எப்படி நிரூபிக்கிறதுன்னு எனக்குப் புரியலையே."

மகேந்திரன் பரபரப்பாக சுற்றிலும் பார்த்தான்.

விருட்டென்று சமையலறைக்குச் சென்று மண்ணெண்ணெய் டப்பாவும், தீப்பெட்டியும் எடுத்து வந்தான். நடு அறையில் நின்று தன் மேல் டப்பா மூடி திறந்து ஊற்றிக்கொள்ள...

பதறிப்போன கீதா குழந்தையை அவசரமாக கீழே படுக்க வைத்துவிட்டு, அவனை நோக்கி பாய்ந்து வந்து... அவனின் திக்குச்சி பற்றவைக்கிற ஆவேச முயற்சியைத் தடுக்க முனைந்தான்.

"மிஸ்டர்-என்னை விடு கீதா! நான் செத்தாலும் பரவாயில்லை. நான் உன் மேல வைச்சிருந்த உண்மையான காதலை நிரூபணம் செய்தாகணும். நகர்ந்துக்கோ!"

அவன் கையிலிருந்து பலவந்தமாக தீப்பெட்டியைப் பறித்து, தூரமாக வீசின கீதா, "இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனம்?" என்று அழத் தொடங்க...

"என் மனசுக்குள்ளே இருக்கிற ஆழமான அன்பை வேற எப்படி நிரூபிக்கச் சொல்றே?" என்று திரும்பிய மகேந்திரன், வீட்டுக்குள் வந்த சீனிவாசனைப் பார்த்து பேச்சை நிறுத்தினான்.

"நான் சீனிவாசன். மிஸ்டர் மகேந்திரன்! உங்களைப் பத்தி கீதா சொல்லி இருக்காங்க. மாடியில் சத்தம் கேட்டது. இறங்கி வந்தேன். நீங்க பேசினதை எல்லாம் கேட்டேன். முதல்ல அமைதியா உக்காருங்க."

மகேந்திரனை உட்கார வைத்துவிட்டு, ராஜாத்தியைத் தூக்கி

ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

மடியில் வைத்துக்கொண்டு எதிர் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான்.

"வாங்க தீதா, உக்காருங்க. நிதானமா பேசலாம்."

அமைதியாக வந்து அமர்ந்தான், தீதா.

மகேந்திரனைப் பார்த்த சீனிவாசன், "உங்களை நிறுபிக்கிறேன்னு சொல்லி உங்களுையே அழிச்சுக்க துடிச்சிங்க இல்லையா? அந்த துடிப்பு ஒரு ஒரு வகையில் கோழைத்தனமா இருக்கலாம். ஒரு வகையில் அதுதான் உங்க காதல் துடிப்பு. உங்களை சரியா புரிஞ்சுக்க தீதா தவறிட்டாங்கன்னுதான் தான் நினைக்கிறேன். எனக்கும் அவங்களுக்கும் ரொம்ப பண்பாடான நட்பு மட்டும் தான் இருந்தது.

அந்த நட்பை ஒரு அழுத்தமான உறவாக்கிக்க தான் விரும்பினேன். அவங்க முதல்ல ஒத்துக்கலை. நான் அவங்களோட குழப்பங்களுக்கு தெளிவு சொன்னதும், தயங்கி சம்மதிச்சாங்க. நல்லவேளை எங்கக் கல்யாணம் வெறும் ஏற்பாடுகளோடுதான் நிகிது. தீதாவை நீங்க கல்யாணம் செய்துக்கிறதுல எனக்கு எந்த மறுப்பும் இல்லை. உங்களோட சங்கமத்துக்கு நான் தடையா இருக்கமாட்டேன்" என்றான், சீனிவாசன்.

தலை குனிந்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான், தீதா.

"என்னங்க தீதா, இப்போ உங்க மனசு தெளிவா இருக்கும்னு நினைக்கிறேன். மகேந்திரன் மாதிரி ஒரு அன்பான கணவன் அமைய நீங்க கொடுத்து வைச்சிருக்கணுங்க. வாழ்த்துங்கள்" என்றான்.

கண்ணில் கண்ணீருடன் அவனைப் பார்த்தான், தீதா.

"ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் சந்திச்சிருக்கீங்க. பேசிக்கிட்டிருங்க" தன் குழந்தையுடன் எழுந்துகொண்டான், சீனிவாசன்.

அவன் வெளியேறியதும் அவன் அருகில் வந்த மகேந்திரன், அவன் முகத்தை மெதுவாக நிமிர்த்தினான்.

"காதல்ல அடிப்படையானது நம்பிக்கை தீதா. எந்தக் காரணத்தாலும் இவன் நம்மை கைவிட மாட்டான்னு நம்பிக்கை இருக்கணும் இப்பயாவது என் மேல உனக்கு அது வந்துடுச்சா?"

அமைதியாகத் தலையசைத்தான், தீதா.

மாடிக்கு வந்த சீனிவாசன், குழந்தையை தூவியில் படுக்க வைத்துவிட்டு நாற்காலியை மேசை அருகில் இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்தான். மேசை விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டான்.

தனது ஸ்டிரியை எடுத்துப் புரட்டிக் கொண்டு, எழுதத் தொடங்கினான்.

தீதா, உன்னைத் திருமணம் செய்துகொண்டு ஒரு நல்ல கணவனாக உன்னோடு குடித்தனம் துத்தி, என் மேல் உனக்கு முழு நம்பிக்கையும், முழு அன்பும் ஏற்பட்ட பிறகு அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லத் திட்டமிட்டு இருந்தேன்.

ஆனால், அதற்கெல்லாம் அவசியமே இல்லாமல் போய்விட்டது.

தான் நடத்திய நாடகம் எல்லாம் உன்னைப் பொறுத்தவரை கடைசிவரை இனி என்றென்றும் தெரியாமல் இருப்பதே நல்லது.

ஆனால், என் மனதிற்கு பிராயச்சித்தம் எப்படித் தேடிக் கொள்ளப் போகிறேன் என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

தீதா, உனக்கு நேர்ந்த கொடுமைக்கு நான்தான் காரணகர்த்தா என்பது எனக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியமாக உன்னோடு மறையட்டும்.

ஆமாம். அன்றைக்கு அந்த 'பீச் ரிசார்ட்'யில் தங்கியிருந்த என் நண்பனை சந்திக்க நான் சென்றிருந்தேன். கதவைத் திறந்த அவன் ஏன் விழிக்கிறான் என்று புரியவில்லை.

காட்டேஜின் முன் அறையில் நாங்கள் அமர்த்தோம். எனக்கு எப்போதாவது மது அருந்தும் பழக்கம் உண்டு. என் நண்பன் வாங்கி வைத்திருந்த மதுவை அருத்தினேன். கழிவறை செல்ல எழுந்த நான் 'பாத்ரூம்' கதவை திறப்பதற்கு பதிலாக படுக்கையறை கதவை திறந்தேன்.

உள்ளே கூட்டிலில் நீ படுத்திருந்தாய். உறக்கத்தில் அல்லது மயக்கத்தில்.

"என்னடா இது?" என்று நான் கேட்க- அவன், "கம்மா ஜாலியா இருக்கலாம்னு வரவழைச்சேன். அஞ்சாயிரம் ரூட்டு ராணிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

வந்து தண்ணியடிச்சா. போதை தலைக்கேறி மயக்கமாயிட்டா. நான் காரியத்தில் இறங்கறப்ப நீ கதவை தட்டினே. தப்பா நினைச்சுக்காதே வாழ்க்கையில் எல்லா அனுபவமும் வேணும் நீயும் அனுபவி, நான் வெளியில் இருக்கேன்" என்றான்.

எனக்குள் சென்றிருந்த மதுவும், படுத்திருந்த உன் அழகும், நெய்நீர்நெய் உன் உடைகளும், அங்கங்கே தவறிய வணப்பான உடலும், எனக்குள் காமத்தை சூடேற்றியது. உன்னை விலைமாமாதுன்னு நினைத்து, நான் சபலப்பட்டு அறைக்குள் வந்தேன். உன்னைத் தொட்டேன். அனுபவித்தேன்.

நான் வெளியே வந்தபோது என் நண்பன் திமரெண்டு பதறினான்.

"டேய்! ரெய்டுடா! போலீஸ் ஜீப் வந்திருக்கு. மாட்டிக்கிட்டா. நம்ம மானம் போச்சி, மிடி அவனை, சீக்கிரம்!" என்று பரபரத்தான்.

இரண்டு பேருமாகத் தூக்கி உன்னை அவன் காரில் போட்டோம். எங்கள் காட்டேஜிற்கு போலீஸ் வருவதற்குள் காட்டேஜைப் பூட்டிக்கொண்டு காரில் புறப்பட்டோம்.

வெகுதூரம் வந்தபின் காரை நிறுத்தினான். உன்னைத் தூக்கி ஒரு புதர் ஓரமாக மறைவாகப் படுக்க வைத்துவிட்டுப் புறப்பட்டோம்.

"ஏன்டா, இது பாவமில்லையா?" என்றேன்.

"என்னடா பாவம்? மயக்கம் தெளிஞ்சதும் தானா எழுந்து டாக்கிவிடிச்சி போயிடுவா. சொல்லப்போனா அவனை போலீஸ் வேட்டையிலேர்த்து நாம காப்பாத்தி இருக்கோம்" என்றான்.

மறுநாள் அதே நண்பன் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான், நீ விபசாரப் பெண் இல்லை என்றும், குடும்பப் பெண் என்றும், காப்பி குடிக்க வந்த உன்னை, சர்வரை செட்டப் செய்து, காப்பியில் மயக்க மருத்து கலந்து மயங்க வைத்து, மனைவி என்று உரிமை கொண்டாடி காட்டேஜிற்கு கொண்டுவந்ததாகவும், அவன் அனுபவிக்க- கடைசியில் நானும் அனுபவித்துவிட்டதாகவும் சொல்ல.

நான் அதிர்ந்துபோனேன்.

ஒரு விலைமாமாதுவிடம் உடலுறவு கொண்டிருந்தால் அது

வேறு! ஆனால், நீ ஒரு குடும்பப் பெண். நான் செய்ததற்கும் பெயர் சுற்பழிப்பு அல்லவா?

அதனால் நீ எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டிருப்பாய்?

நான் பெரிதும் இடித்துபோனேன். உன்னைக் தேடிக்கண்டுபிடித்து, காலில் வீழ்த்து மன்னிப்பு கேட்டு உன்னை நான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நிர்மாணித்து சென்னை முழுக்க அலைந்தேன். நீ கிடைக்கவில்லை.

மன அழுதலுக்காக ஒரு குறுவிலைச் சந்தித்தேன். நான் செய்த பாவத்தை அவரிடம் வெளியிடையாக ஒப்புக்கொண்டு, அந்த பாவத்திற்கு பிராயச்சித்தம் கேட்டேன். அவர் 'இதற்குப் பிராயச்சித்தம் அந்தப் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுப்பதுதான்' என்றார். உன் மன அழுதலுக்காக ஒரு அநாதைப் பெண் குழந்தையை தத்து எடுத்து வளர்த்து, குருமணம் செய்து கொடுத்தால் உன் பாவம் கொஞ்சம் குறைவலாம்' என்றார்.

நான் ஒரு அநாதை விடுதியில் ராஜாத்தியை தத்து எடுத்துக் கொண்டேன். எனக்கு வேலை கும்பிகொண்டிதற்கு மாற்றலானது. இங்கு வந்து வேறு ஒரு வீட்டில் தங்கி இருந்த நான், எதேச்சையாக ஒருநாள் கடைத்தெருவில் உன்னைச் சந்தித்தேன்.

எனக்கு அதிர்ச்சி கலந்த மகிழ்ச்சி. யாரைத் தேடி கிடைக்காமல் தொடுத்துபோனேனோ, அதே நபர் எதிரில் நின்றால் எப்படி இருக்கும்? உன்னைத் தொடர்ந்து வந்து நீ இருக்கும் இடத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். நீ மட்டும் தனியாக இருப்பதன் காரணம் புரிந்தது. வெளியில் எல்லோரிடமும் நீ திருமணமானவன் என்று சொல்லி இருப்பது பொய் என்று கலையாகப் புரிந்தது.

உன்விடம் நேரடியாக உண்மைகளைச் சொல்ல தயக்கம். என் மேல் உனக்கு மதிப்பே இருக்காது. நான் உன்னை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்றாலும் 'போடா' என்று சீறும் மனநிலைதான் உனக்கு இருக்கும்.

ஆகவே, காலியாக இருந்த உன் வீட்டு மாடிப் பகுதிக்கு குடி வந்தேன். எந்த உண்மையையும் சொல்லாமல் இயல்பாக உன்னுடன் பழகத் தொடங்கினேன்.

என்னால்தான் நீ உன் குடும்பத்தைவிட்டு, காதலனைவிட்டு விலகி வந்திருக்கிராய் என்று தெரிய- உன் மீது என் மதிப்பு

ஜானிமுத்து நவம்பர் 1 2007.

இன்னும் அதிகமானது.

கடைசிவரை உண்மையைச் சொல்லாமல் உன்னை திருமணம் செய்ய நினைத்தேன். என் மேல் இரக்கம் ஏற்படுவதற்காக, நான் திருமணமாகி மனைவியை இழந்தவன் என்று சொன்னேன்.

என்னால் பாதிக்கப்பட்ட உனக்கு நான் வாழ்க்கை நகுதி சந்தர்ப்பம் கூடிவந்த நேரம், உன் காதலன் மகேந்திரனின் உண்மையான அன்பைப் பார்த்து சிலிர்த்துப்போனேன், நான்.

நான் உன்னை உடலால் தீண்டிய ஒரு செயலைத் தவிர வேறு எந்த வகையிலும் உரிமை இல்லாதவன், தகுதியும் இல்லாதவன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் உன் பிரச்சினைக்கு காரணகர்த்தா நான்தான் என்று வெளிப்படுத்தி, தெளிவான உன் மனதை மறுபடி குழப்ப எனக்கு சம்மதமில்லை.

ஆகவே, நான் மவுனமானேன். என் மவுனம் என்றென்றும் தொடரும்.

உங்கள் உன்னத வாழ்க்கைப் பயணம் இனிதே தொடங்குகட்டும்.

டைரியை மூடிவைத்த சீனிவாசன் தன் கண்களில் துளிர்த்து நின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டான். எழுந்தான். தூனியில் இருந்து எட்டிப் பார்த்த ராஜாத்தியைத் தூக்கி முத்தமிட்டான்.

ஐன்னலுக்கு வெளியே சாலையில் மகேந்திரனும், சீதாவும் இணையாக சிரித்துப் பேசியபடி நடந்து போவதைப் பார்த்தான். அவனிடமிருந்து வெளியேறிய பெருமூச்சில் குழந்தை சிலிர்த்துக்கொண்டது.

(முடிந்தது)

ராணிசிண்டிகேட் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: ர. பாஸ்கரன், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: சி. கல்யாண சுந்தரம், ராணி அச்சகம், 86, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.